

RETTENS KENDELSE (Tredje Afdeling)

3. juli 2007^{*}

I sag T-212/02,

Commune de Champagne (Schweiz),

»**Défense de l'appellation Champagne ASBL**«, Champagne (Schweiz),

Cave des viticulteurs de Bonvillars, Bonvillars (Schweiz), og de øvrige sagsøgere, der er nævnt i bilaget til denne kendelse, ved advokaterne D. Waelbroeck og A. Vroninks,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union, først ved J. Carbery, derefter ved F. Florindo Gijón og F. Ruggeri Laderchi, som befuldmægtigede,

^{*} Processprog: fransk.

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, først ved J. Forman og D. Maidani, derefter ved J. Forman og F. Dintilhac, som befuldmægtigede,

sagsøgte,

støttet af:

Den Franske Republik ved G. de Bergues og A. Colomb, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om annullation af artikel 1 i afgørelse 2002/309/EF, Euratom, truffet af Rådet og Kommissionen, for så vidt angår aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde, den 4. april 2002 om indgåelse af syv aftaler med Det Schweiziske Forbund (EFT L 114, s. 1), i det omfang artikel 5, stk. 8, i bilag 7, afsnit II, til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter herved godkendes, samt en påstand om erstatning for den skade, sagsøgerne hævder at have lidt som følge heraf,

har

II - 2024

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M. Jaeger, og dommerne J. Azizi og E. Cremona,
justitssekretær: E. Coulon,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifter

- ¹ Mousserende vin, der produceres i Champagneområdet i Frankrig, er inden for Fællesskabet omfattet af den beskyttede betegnelse »kvalitetsvin fra bestemte dyrkningsområder« (kvbd), jf. Rådets forordning (EØF) nr. 823/87 af 16. marts 1987 om fastlæggelse af særlige regler for kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder (EFT L 84, s. 59), som ændret, og den liste over kvbd, der offentliggøres i henhold til denne forordnings artikel 1, stk. 3 (EFT 1999 C 46, s. 113).

- 2 Artikel 29, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2392/89 af 24. juli 1989 om fastsættelse af almindelige regler for betegnelse og præsentation af vin og druemost (EFT L 232, s. 13) har følgende ordlyd:

»Til betegnelse af en indført vin kan et navn på en geografisk enhed eller på et bestemt dyrkningsområde inden for Fællesskabet, der anvendes som betegnelse for en bordvin eller en kvbd, hverken anvendes på det sprog, der benyttes i det produktionsland, i hvilket denne enhed eller dette dyrkningsområde er beliggende, eller på et andet sprog.«

- 3 Artikel 29, stk. 3, andet afsnit, i denne forordning bestemmer:

»Der kan fastsættes undtagelser fra stk. 2, når det geografiske navn på en vin, der er fremstillet inden for Fællesskabet, og navnet på en geografisk enhed beliggende i et tredjeland falder sammen, og når dette navn benyttes for en vin i samme land efter lang og vedvarende sædvane, og på betingelse af, at der i dette land findes regler for dets anvendelse.«

- 4 Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 179, s. 1) ophævede ifølge artikel 81 og 82 heri forordning nr. 823/87 og nr. 2392/89 med virkning fra den 1. august 2000. I henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 1608/2000 af 24. juli 2000 om overgangsforanstaltninger i afventning af de endelige gennemførelsesforanstaltninger vedrørende forordning nr. 1493/1999, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 699/2002 af 24. april 2002 (EFT L 109, s. 20), kunne visse bestemmelser i forordning nr. 823/87 og hele forordning nr. 2392/89 dog uanset visse bestemmelser i forordning nr. 1493/1999 anvendes indtil den 31. maj 2002 i afventning af, at gennemførelsesbestemmelserne til forordning nr. 1493/1999 blev udarbejdet og vedtaget.

- 5 Den 29. april 2002 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 753/2002 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 for så vidt angår beskrivelse, betegnelse, præsentation og beskyttelse af visse vinprodukter (EFT L 118, s. 1). Denne forordning, der blev ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2086/2002 af 25. november 2002 (EFT L 321, s. 8), har været gældende siden den 1. august 2003.
- 6 Artikel 48 i forordning nr. 753/2002 ophæver forordning nr. 1608/2000, men det bestemmes i artikel 47, stk. 2, i forordning nr. 753/2002, som ændret, at visse bestemmelser i forordning nr. 823/87 og hele forordning nr. 2392/87 uanset visse bestemmelser i forordning nr. 1493/1999 finder anvendelse indtil den 31. juli 2003.
- 7 Artikel 52 i forordning nr. 1493/1999 bestemmer følgende:

»Hvis en medlemsstat tildeler en kvbd eller i givet fald en vin, der skal forarbejdes til en sådan kvbd, navnet på et bestemt dyrkningsområde, kan dette navn ikke anvendes på vinavlsprodukter, som ikke stammer fra dette område, og/eller som ikke har fået navnet i henhold til de gældende fællesskabsbestemmelser og nationale bestemmelser. Det samme gælder, hvis en medlemsstat har tildelt en enkelt kvbd eller i givet fald en vin, der skal forarbejdes til en sådan kvbd, navnet på en kommune, en del heraf eller et lokalt sted.«

Uanset fællesskabsbestemmelserne om særlige typer kvbd, kan medlemsstaterne efter produktionsbestemmelser, de fastlægger, tillade, at navnet på et bestemt dyrkningsområde suppleres med en præcisering vedrørende fremstillingsmetoden eller produktets art eller med navnet på en druesort eller et synonym herfor.«

8 Betegnelsen »champagne«, der benyttes for vine fra det franske Champagneområde, er opført på listen over kvbd, der offentliggøres i henhold til artikel 54, stk. 5, i forordning nr. 1493/1999 (EFT L 2006 C 41, s. 1, som senest ændret).

9 Artikel 36, stk. 1, i forordning nr. 753/2002 bestemmer:

»En geografisk angivelse som omhandlet i punkt A.2, d), i bilag VII til forordning [...] nr. 1493/1999 kan anføres i etiketteringen af en vin indført fra et tredjeland, der er medlem af Verdenshandelsorganisationen, herunder vin af overmodne druer og delvis gæret druemost til direkte konsum, forudsat at det tjener til at angive en vin som havende oprindelse i et tredjeland eller i en region eller en lokalitet i det pågældende tredjeland, dersom produktets kvalitet, omdømme eller egenskaber i alt væsentligt kan tilskrives dets geografiske oprindelse.«

10 Artikel 36, stk. 3, foreskriver:

»De geografiske angivelser, der er omhandlet i stk. 1 og 2, må ikke give anledning til forveksling med en geografisk angivelse, der anvendes til betegnelse af en kvbd, en bordvin eller en anden indført vin, som er opført på lister i aftaler indgået mellem tredjelande og Fællesskabet.

Visse i tredjelande anvendte geografiske angivelser som omhandlet i første afsnit, som er enslydende geografiske angivelser, som anvendes til betegnelse af en kvbd, en bordvin eller en indført vin, må dog anvendes under hensyntagen til nødvendigheden

af at sikre de pågældende producenter en retfærdig behandling, og at forbrugerne ikke vildledes, hvis det i praksis sikres, at angivelserne kan skelnes fra hinanden.

[...]

Disse angivelser og udtryk og de praktiske betingelser for anvendelsen heraf er anført i bilag VI.«

- ¹¹ Artikel 36, stk. 5, i forordning nr. 753/2002, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 316/2004 af 20. februar 2004 (EUT L 55, s. 16), foreskriver:

»En geografisk angivelse, som omhandlet i stk. 1 og 2, i et tredjeland kan anvendes i etiketteringen af en indført vin, selv hvis kun 85% af den pågældende vin stammer fra druer, der er høstet i det produktionsområde, hvis navn vinen bærer.«

- ¹² Betegnelsen »champagne«, der benyttes for vine fra kommunen Champagne i den schweiziske kanton Vaud, er ikke opført på listen i bilag VI, der har titlen »Liste over enslydende geografiske angivelser og de praktiske betingelser for anvendelsen heraf, jf. artikel 36, stk. 3«.

Sagens faktiske omstændigheder

- 13 Kommunen Champagne ligger i den schweiziske kanton Vaud i vinområdet Bonvillars. I denne kommune produceres en ikke-mousserende hvidvin, der udelukkende er baseret på Chasselas-druen og afsættes under betegnelsen »champagne«.
- 14 Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund underskrev den 21. juni 1999 syv aftaler, heriblandt aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter (EFT 2002 L 114, s. 132, herefter »aftalen«).
- 15 Artikel 5 i aftalens bilag 7 bestemmer:

»1. Parterne træffer alle nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med dette bilag for gensidigt at beskytte de i artikel 6 omhandlede betegnelser, der anvendelse til betegnelse og præsentation af vinprodukter som nævnt i artikel 2 med oprindelse i parternes område. Med henblik herpå sørger hver part for retsmidler til effektivt at beskytte og forhindre anvendelsen af en geografisk betegnelse eller et traditionelt udtryk til at betegne et vinprodukt, som ikke er omfattet af denne betegnelse eller dette udtryk.

2. En parts beskyttede betegnelser er udelukkende forbeholdt de produkter med oprindelse i den parts område, som de gælder for, og må kun anvendes på de betingelser, som er fastsat i denne parts love og administrative bestemmelser.

[...]

4. I tilfælde af enslydende geografiske betegnelser gælder følgende:

- a) hvis to betegnelser, der er beskyttet i medfør af dette bilag, er enslydende, skal begge betegnelser beskyttes, forudsat at forbrugerne ikke vildledes om vinproduktets virkelige oprindelse

[...]

5. I tilfælde af enslydende traditionelle udtryk gælder følgende:

- a) hvis to udtryk, der er beskyttet i medfør af dette bilag, er enslydende, skal begge udtryk beskyttes, forudsat at forbrugerne ikke vildledes om vinproduktets virkelige oprindelse

[...]

8. Den eksklusive beskyttelse, der er nævnt i denne artikels stk. 1[-]3, gælder for betegnelsen »Champagne«, der står på EF's liste i appendiks 2 til dette bilag. Denne eksklusive beskyttelse er dog ikke til hinder for, at ordet »Champagne« i en overgangsperiode på to år fra dette bilags ikrafttrædelse anvendes til betegnelse og præsentation af visse vine med oprindelse i canton de Vaud i Schweiz, hvis disse

vine ikke afsættes på EF's område, og forbrugerne ikke vildledes om vinens virkelige oprindelse.«

16 Artikel 6 i aftalens bilag 7 bestemmer:

»Følgende betegnelser er beskyttede:

a) for så vidt angår vinprodukter med oprindelse i EF:

— henvisninger til den medlemsstat, hvor vinproduktet har oprindelse

— særlige EF-udtryk som anført i appendiks 2

— geografiske betegnelser og traditionelle udtryk som anført i appendiks 2

b) for så vidt angår vinprodukter med oprindelse i Schweiz:

— betegnelsen »Suisse«, »Schweiz«, »Svizzera«, »Svizra« eller andre betegnelser, der henviser til dette land

— særlige schweiziske udtryk som anført i appendiks 2

— geografiske betegnelser og traditionelle udtryk som anført i appendiks 2.«

17 Det Schweiziske Forbunds ratifikationsinstrument blev deponeret den 16. oktober 2000, efter at aftalen var blevet godkendt af den schweiziske forbundsforsamling den 8. oktober 1999 og ved en folkeafstemning den 21. maj 2000.

18 Aftalen blev godkendt på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved afgørelse truffet af Rådet og Kommissionen, for så vidt angår aftalen om videnskabeligt og teknologisk samarbejde, den 4. april 2002 om indgåelse af syv aftaler med Det Schweiziske Forbund (EFT L 114, s. 1, herefter den »anfægtede afgørelse«).

19 I overensstemmelse med artikel 17, stk. 1, i denne aftale trådte den i kraft den 1. juni 2002.

Retsforhandlinger

20 Sagsøgerne har anlagt denne sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 1. juli 2002.

- 21 Rådet og Kommissionen har ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor henholdsvis den 16. og 30. oktober 2002 fremsat afvisningspåstand i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement.
- 22 Den Franske Republik fremsatte den 25. oktober 2002 begæring om at måtte intervenere i sagen til støtte for Rådets og Kommissionens påstande. Ved kendelse af 18. november 2002 tog formanden for Rettens Tredje Afdeling denne begæring til følge.
- 23 Den Franske Republik indgav den 20. januar 2003 sit interventionsindlæg, der kun vedrører sagens formalitet.
- 24 Sagsøgerne fremkom med bemærkninger til afvisningspåstanden den 3. februar 2003 og til interventionsindlægget den 24. marts 2003. Rådet og Kommissionen har givet afkald på at fremsætte bemærkninger til interventionsindlægget.
- 25 Retten besluttede ved kendelse af 17. juni 2003 at henskyde formaliteten til afgørelse i forbindelse med sagens realitet og at træffe foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement, idet parterne blev opfordret til at besvare visse skriftlige spørgsmål i deres indlæg. Denne opfordring blev fulgt inden for de fastsatte frister.

Parternes påstande

26 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling.

- Annullation af artikel 1 i den anfægtede afgørelse, idet Rådet herved har godkendt artikel 5, stk. 8, i bilag 7, afsnit II, til aftalen.

- Annullation af den pågældende afgørelse, for så vidt det er nødvendigt, da Rådet og Kommissionen herved har godkendt de andre bestemmelser i aftalen samt aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Det Schweiziske Forbund på den anden side om fri bevægelighed for personer, aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om luftfart, aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om godstransport og personbefordring med jernbane og ad landevej, aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om gensidig anerkendelse af overensstemmelsesvurdering, aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om visse aspekter af offentlige indkøb og aftalen mellem på den ene side Det Europæiske Fællesskab og Det Europæiske Atomenergifællesskab og på den anden side Det Schweiziske Forbund om videnskabeligt og teknologisk samarbejde.

- Det fastslås, at Fællesskabet repræsenteret ved Rådet og Kommissionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold, og disse tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning for enhver skade, der skyldes artikel 5, stk. 8, i bilag 7, afsnit II, til aftalen.

- Parterne pålægges inden for en rimelig frist at fremlægge de nøjagtige beløb for tabets størrelse, som parterne kan nå til enighed om, eller alternativt pålægges de at meddele yderligere påstande, hvoraf de nøjagtige beløb fremgår, eller alternativt tilpligtes Rådet at betale de sagsøgende vinavlere et beløb på 1 108 108 schweiziske franc (CHF), der dog vil kunne præciseres nærmere under sagens behandling.

- Rådet og Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

²⁷ Rådet har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning.

- Subsidiært: frifindelse.

- Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

²⁸ Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning.

- Subsidiært: frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

29 Den Franske Republik har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning.

— Subsidiært: frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

30 Ifølge procesreglementets artikel 113 kan Retten i henhold til bestemmelserne i artikel 114, stk. 3 og 4, i samme reglement til enhver tid af egen drift efter høring af parterne afgøre, om sagen skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt, hvilket ifølge fast retspraksis omfatter de formalitetsbetingelser, der er fastsat i EF-traktatens artikel 230, stk. 4 (Domstolens dom af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 23, samt Rettens kendelse af 26.3.1999, sag T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech mod Kommissionen, Sml. II, s. 913, præmis 24, og af 8.7.1999, sag T-194/95, Area Cova m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 2271, præmis 22).

31 Det fremgår desuden af procesreglementets artikel 111, at hvis det er åbenbart, at Retten ikke har kompetence til at behandle en sag, eller at sagen må afvises, eller hvis sagen er åbenbart ugrundet, kan Retten uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

32 Retten finder, at den foreliggende sag gennem de fremlagte processkrifter og de forklaringer, parterne er fremkommet med under den skriftlige forhandling, er tilstrækkeligt belyst. Da sagens akter indeholder alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse, og parterne er blevet hørt, mener Retten ikke, at der er grund til at indlede den mundtlige forhandling.

1. *Annulationspåstanden*

Formaliteten

Spørgsmålet om, hvorvidt artikel 5, stk. 8, i aftalens bilag 7 er en bebyrdende bestemmelse

— Parternes argumenter

33 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at artikel 5, stk. 8, i aftalens bilag 7, (herefter »champagneklausulen«) ikke er bebyrdende for sagsøgerne. Forbuddet mod at benytte betegnelsen »champagne« til betegnelse og præsentation af de vine, som nogle af sagsøgerne producerer, fremgår udelukkende af artikel 5, stk. 1-3, sammenholdt med artikel 6 og appendiks 2 i bilag 7 til aftalen. Champagne-klausulen bevirker udelukkende, at der for visse vine fra kantonen Vaud fastlægges en overgangsperiode

på to år, hvor ordet »champagne« må anvendes, hvis disse vine ikke afsættes på EF's område, og forbrugerne ikke vildledes om vinens virkelige oprindelse.

34 Kommissionen konkluderer heraf, at den foreliggende annullationspåstand må afvises, for så vidt som sagsøgerne har nedlagt påstand om annullation af den anfægtede afgørelse, i det omfang den godkender champagneklausulen.

35 Sagsøgerne er klar over, at artikel 5, stk. 1-3, i aftalens bilag 7 overordnet set indebærer en eksklusiv beskyttelse af betegnelser for vinprodukter, men mener, at champagneklausulen indfører en strengere ordning for betegnelsen »champagne«. For de øvrige vinprodukter gælder undtagelsen for enslydende angivelser på de betingelser, der er anført i artikel 5, stk. 4 og 5, i aftalens bilag 7, hvorimod champagneklausulen, når først overgangsperioden er udløbet, forbyder enhver afsætning af produkter, der går under betegnelsen »champagne«, og dermed hindrer, at der påberåbes en undtagelse for enslydende angivelser for vine med oprindelse i kommunen Champagne.

36 Da champagneklausulen afskærer sagsøgerne fra at påberåbe sig en undtagelse for enslydende angivelser vedrørende vine fra kommunen Champagne, vil en annullation af de anfægtede bestemmelser i henhold til artikel 233 EF bevirke, at fællesskabsinstitutionerne forpligtes til at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde Rettens dom, og dermed forpligtes til at indlede nye forhandlinger med Det Schweiziske Forbund i overensstemmelse med Rettens krav. Sagsøgerne mener derfor, at champagneklausulen har direkte betydning for deres situation.

— Rettens bemærkninger

- 37 Det bemærkes, at formålet med den foreliggende sag udtrykkeligt er at få annulleret den anfægtede afgørelses artikel 1, for så vidt som den godkender champagneklausulen. Sagen sigter kun subsidiært og i tilfælde af, at de syv sektoraftaler, der godkendes ved den nævnte aftale, måtte være uløseligt forbundne, mod også at få annulleret den anfægtede afgørelse, for så vidt som den godkender hele aftalen og de seks andre sektoraftaler.
- 38 Det følger formelt set heraf, at sagsøgerne, som det fremgår af deres påstande, har peget på champagneklausulen som den bestemmelse, der er bebyrdende for dem, og at de kun påstår den anfægtede afgørelse annulleret, for så vidt som den godkender denne klausul, hvilket betyder, at der principalt er nedlagt påstand om delvis annulation af den nævnte afgørelse og subsidiært nedlagt påstand om fuldstændig annulation af denne. Som sagsøgerne har beskrevet spørgsmålet om omfanget af den påståede annulation, afhænger det alene af, om de syv aftaler, der godkendes ved den anfægtede afgørelse, er uløseligt forbundne, og det er derfor uden betydning for, hvilken bestemmelse sagsøgerne anser for at være bebyrdende for dem.
- 39 Ifølge fast retspraksis kan et annulationsøgsmaal, der er anlagt af en fysisk eller juridisk person, kun antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres (Rettens dom af 14.9.1995, forenede sager T-480/93 og T-483/93, Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2305, præmis 59, af 25.3.1999, sag T-102/96, Gencor mod Kommissionen, Sml. II, s. 753, præmis 40, og af 30.1.2002, sag T-212/00, Nuove Industrie Molisane mod Kommissionen, Sml. II, s. 347). En sådan interesse forudsætter, at en annulation af den pågældende retsakt i sig selv kan have retsvirkninger (jf. Rettens dom af 28.9.2004, sag T-310/00, MCI mod Kommissionen, Sml. II, s. 3253, præmis 44 og den deri nævnte retspraksis), eller — sagt med andre ord — at søgsmålet kan admitteres, såfremt det med sit resultat kan tilføre sagsøgeren en fordel (Rettens kendelse af 17.10.2005, sag T-28/02, First Data m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 4119, præmis 34).

40 Det skal derfor undersøges, om champagneklausulen er til skade for sagsøgernes rettigheder, for at afgøre, om de har interesse i, at den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den godkender den nævnte klausul, hvilket er formålet med deres søgsmål.

41 Det bemærkes herved, at en parts beskyttede betegnelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i aftalens bilag 7 er forbeholdt de produkter med oprindelse i den parts område, som de gælder for. De beskyttede betegnelser, der omhandles i dette bilag, er nævnt i artikel 6.

42 Det drejer sig ifølge artikel 6, litra a), i aftalens bilag 7, og for så vidt angår vinprodukter med oprindelse i EF, om:

— henvisninger til den medlemsstat, hvor vinproduktet har oprindelse

— særlige EF-udtryk som anført i appendiks 2

— geografiske betegnelser og traditionelle udtryk som anført i appendiks 2.

43 Det drejer sig ifølge artikel 6, litra b), i samme bilag, for så vidt angår vinprodukter med oprindelse i Schweiz, om:

— betegnelsen »Suisse«, »Schweiz«, »Svizzera«, »Svizra« eller andre betegnelser, der henviser til dette land

— særlige schweiziske udtryk som anført i appendiks 2

— geografiske betegnelser og traditionelle udtryk som anført i appendiks 2.

44 Den kontrollerede franske oprindelsesbetegnelse »champagne« er anført i det nævnte appendiks 2 som geografisk betegnelse i henhold til artikel 6, litra a), tredje led, i aftalens bilag 7.

45 Betegnelsen »champagne« er imidlertid ikke en af de beskyttede betegnelser for vinprodukter med oprindelse i Schweiz, der er nævnt i appendiks 2, hverken som geografisk schweizisk betegnelse eller som traditionelt schweizisk udtryk, og dette appendiks indeholder heller ingen særlige udtryk som omhandlet i artikel 6, litra b), andet led, i aftalens bilag 7. Betegnelsen »champagne« er endvidere ikke en betegnelse, der henviser til Schweiz, og kan derfor ikke betragtes som en beskyttet schweizisk betegnelse i henhold til aftalens bilag 7.

46 Det bestemmes dog i artikel 5, stk. 4, litra a), i aftalens bilag 7, at »hvis to betegnelser, der er beskyttet i medfør af dette bilag, er enslydende, skal begge betegnelser beskyttes, forudsat at forbrugerne ikke vildledes om vinproduktets virkelige oprindelse«. Artikel 5, stk. 5, litra a), i samme bilag foreskriver desuden, at »hvis to udtryk, der er beskyttet i medfør af dette bilag, er enslydende, skal begge udtryk beskyttes, forudsat at forbrugerne ikke vildledes om vinproduktets virkelige oprindelse«.

- 47 De undtagelser for enslydende angivelser, der er beskrevet i artikel 5, stk. 4 og 5, i aftalens bilag 7, og som sagsøgerne mener, at champagneklausulen forhindrer dem i at benytte sig af, finder således kun anvendelse, når der er tale om to enslydende betegnelser eller udtryk, som er beskyttet i henhold til aftalens bilag 7.
- 48 Som ovenfor anført er betegnelsen »champagne« dog ikke en schweizisk betegnelse, der er beskyttet i medfør af aftalens bilag 7.
- 49 Når sagsøgerne ikke har mulighed for at påberåbe sig en af de undtagelser for enslydende angivelser, der er beskrevet i artikel 5, stk. 4 og 5, i aftalens bilag 7, skyldes det derfor selve opbygningen af disse bestemmelser og den omstændighed, at betegnelsen »champagne« ikke er en beskyttet schweizisk betegnelse i henhold til aftalens bilag 7.
- 50 Sagsøgerne har derfor ikke ret i, at champagneklausulen afskærer dem fra at påberåbe sig en af de undtagelser for enslydende angivelser, der er beskrevet i artikel 5, stk. 4 og 5, i aftalens bilag 7.
- 51 Denne klausul bestemmer som bekendt:

»Den eksklusive beskyttelse, der er nævnt i denne artikels stk. 1[-]3, gælder for betegnelsen »Champagne«, der står på EF's liste i appendiks 2 til dette bilag. Denne eksklusive beskyttelse er dog ikke til hinder for, at ordet »Champagne« i en overgangsperiode på to år fra dette bilags ikrafttrædelse anvendes til betegnelse og præsentation af visse vine med oprindelse i canton de Vaud i Schweiz, hvis disse vine ikke afsættes på EF's område og forbrugerne ikke vildledes om vinens virkelige oprindelse.«

- 52 Champagneklausulen bevirker blot, at det i en overgangsperiode på to år er tilladt at afsætte visse vine med oprindelse i kantonen Vaud under betegnelsen »champagne« uden for Fællesskabets område. Champagneklausulen undtager således visse vine med oprindelse i kantonen Vaud fra den eksklusive beskyttelse, som i henhold til artikel 5, stk. 1-3, i aftalens bilag 7 gælder for betegnelsen »champagne«, der står på EF's liste i appendiks 2 til dette bilag, hvilket i øvrigt ses af den første sætning i denne klausul og af biordet »dog« i begyndelsen af den anden sætning.
- 53 Det må på denne baggrund konstateres, at annullationen af den anfægtede afgørelse, for så vidt som den godkender champagneklausulen, ikke er til gavn for sagsøgerne, men tværtimod til skade for dem, fordi den medfører, at den overgangsperiode, der er fastsat for dem, ophæves. Set i dette perspektiv har sagsøgerne ingen interesse i at anfægte champagneklausulen, og søgsmålet må som følge heraf afvises.
- 54 Ser man bort fra den konkrete ordlyd af sagsøgernes påstande, fremgår det dog af de anbringender, de har fremsat, at de i det væsentlige anfægter forbuddet i den pågældende aftale mod, at de afsætter vine fra kommunen Champagne i Vaud under betegnelsen »champagne« efter udløbet af den toårige overgangsperiode, der er fastlagt i champagneklausulen.
- 55 Dette forbud har som nævnt ikke hjemmel i champagneklausulen, men det bestemmes ikke desto mindre i artikel 5, stk. 1-6, i aftalens bilag 7 samt i appendiks 2 til dette bilag, at Det Schweiziske Forbund skal sikre den eksklusive beskyttelse af fællesskabsbetegnelsen »champagne«, og at det ikke er muligt at påberåbe sig undtagelsen for enslydende angivelser for vine med oprindelse i kommunen Champagne i Vaud. Det bør også bemærkes, at champagneklausulen udtrykkeligt understreger dette i den første sætning, hvorefter »[d]en eksklusive beskyttelse, der

er nævnt i denne artikels stk. 1[-]3, gælder for betegnelsen »Champagne«, der står på EF's liste i appendiks 2 til dette bilag«, hvilket må anses for en direkte formulering af den ordning, der følger af, at betegnelsen »champagne« kun er opført på listen over beskyttede betegnelser for vinprodukter med oprindelse i Fællesskabet.

56 Sagen må derfor anses for anlagt til prøvelse af ordningen for eksklusiv beskyttelse af fællesskabsbetegnelsen »champagne«, der er fastlagt i artikel 5, stk. 1-6, i aftalens bilag 7, og som champagneklausulen og navnlig den første sætning heri er et direkte udtryk for. Det ligger desuden fast, at Rådet og Kommissionen i deres skriftlige indlæg ikke bare har fremført begrundede indsigelser om, hvorvidt champagneklausulen er af bebyrdende karakter, men også tilkendegivet, at det er sådan, de har opfattet sagen. Det har derfor ikke haft nogen betydning for den kontradiktoriske sagsbehandling, at sagsøgerne ikke har præciseret, hvilke bestemmelser der er bebyrdende for dem.

57 Retten vil som følge heraf også efterprøve, om sagen kan realitetsbehandles, for så vidt som den har til formål at annullere den anfægtede afgørelses artikel 1, idet den godkender ordningen for eksklusiv beskyttelse af fællesskabsbetegnelsen »champagne« som fastlagt i artikel 5, stk. 1-6, i aftalens bilag 7, og appendiks 2 hertil (herefter de »omtvistede aftalebestemmelser«).

58 Der skelnes i denne forbindelse mellem, om de omtvistede aftalebestemmelser påvirker sagsøgerne på schweizisk område eller på Fællesskabets område.

Den anfægtede afgørelses påvirkning af sagsøgerne på schweizisk område

— Parternes argumenter

- 59 Rådet har gjort gældende, at Det Schweiziske Forbund ikke er medlem af Fællesskabet og følgelig ikke er omfattet af Fællesskabets afgørelser og andre retsakter, jf. artikel 299, stk. 1, EF. Den anfægtede afgørelse vil derfor ikke medføre, at aftalen indarbejdes i den schweiziske retsorden, da det vil være uden virkning.
- 60 Rådet har påpeget, at enhver ikraftværende traktat i henhold til artikel 26 i konventionen om traktatretten, der blev indgået i Wien den 23. maj 1969 (herefter »Wienerkonventionen«), er bindende for dens deltagere og skal opfyldes af dem i god tro, og at det fremgår af artikel 29 i denne konvention, at medmindre andet fremgår af traktaten eller er fastslået på anden måde, er en traktat bindende for hver enkelt deltager med hensyn til hele dens territorium. Hvad angår de syv aftaler, der blev indgået den 21. juni 1999 mellem Det Schweiziske Forbund på den ene side og Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den anden side, er hver enkelt deltager således forpligtet til at overholde og opfylde disse aftaler, og deres anvendelse på schweizisk område er udelukkende et anliggende for de schweiziske myndigheder.
- 61 Hertil har Rådet anført, at det præciseres i aftalens artikel 16, at den på den ene side gælder for de områder, hvor traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab finder anvendelse, og på den anden side gælder for Schweiz' område, og at det præciseres i artikel 5, stk. 1, i denne aftales bilag 7, at »hver part [sørger] for retsmidler til effektivt at beskytte og forhindre anvendelsen af en geografisk betegnelse eller et traditionelt udtryk til at betegne et vinprodukt, som ikke er omfattet af denne betegnelse eller dette udtryk«.

62 Rådet har heraf konkluderet, at det ifølge de schweiziske forfatningsbestemmelser alene er den schweiziske beslutning om ratificering af aftalen, der bevirker, at denne aftale på de betingelser og særlige vilkår, der er fastlagt i den schweiziske retsorden, finder anvendelse på landets område. Det er kun de schweiziske myndigheder, der har kompetencen til og ansvaret for at sørge for retsmidlerne til anvendelse på schweizisk område af de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i artikel 5 i aftalens bilag 7, og som muligvis gælder i sagsøgernes tilfælde. Rådet har understreget, at Det Schweiziske Forbund i lighed med Fællesskabet har valgt et monistisk system til implementering af internationale aftaler, men at Schweiz har fastsat særlige regler for afgørelsen af, i hvilket omfang en aftale, som den har tilsluttet sig, tillægger borgerne rettigheder, og at domstolene derfor ikke altid vil være enige med Fællesskabets retsinstanser i spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelserne i aftaler indgået med Fællesskabet finder direkte anvendelse. Rådet har som eksempel på en sådan uenighed peget på den schweiziske forbundsdomstols dom af 25. januar 1979 i sagen Bosshard Partners Intertrading mod Sunlight AG.

63 Endelig er den retspraksis, som sagsøgerne har påberåbt sig vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en bestemmelse i en aftale, som Fællesskabet har indgået med tredje-lande, skal anses for at finde direkte anvendelse, ikke relevant for denne sag, eftersom den anfægtede afgørelse ikke gælder i sagsøgernes tilfælde. Rådet har desuden gjort opmærksom på, at aftalen i henhold til Wienerkonventionens artikel 46 ikke bliver ugyldig, hvis Retten annullerer den anfægtede afgørelse, hvilket betyder, at de schweiziske myndigheder stadig vil være forpligtet til at overholde den, og at de foranstaltninger, de schweiziske myndigheder har truffet i medfør af aftalen, fortsat vil være gældende.

64 Kommissionen har anført, at den anfægtede afgørelse har til formål at ratificere de syv aftaler, der blev indgået med Det Schweiziske Forbund den 21. juni 1999, på Fællesskabets vegne, således at de finder anvendelse på Fællesskabets område.

- 65 Det fremgår i denne forbindelse af fast retspraksis, at en aftale indgået af Rådet og/eller Kommissionen i henhold til traktatens bestemmelser i forhold til Fællesskabet, er en retsakt fra en af Fællesskabets institutioner, og at bestemmelserne i en sådan aftale fra tidspunktet for dennes ikrafttrædelse udgør en integrerende del af fællesskabsretten (Domstolens dom af 30.4.1974, sag 181/73, Haegeman, Sml. s. 449, præmis 4 og 5, og af 30.9.1987, sag 12/86, Demirel, Sml. s. 3719, præmis 7).
- 66 Institutionernes retsakter har dog samme anvendelsesområde som den konstituerende traktat, de er baseret på. I henhold til traktatens artikel 299, stk. 1, finder en retsakt fra en fællesskabsinstitution ikke anvendelse på et tredjelandets område og berører ikke de rettigheder, der stiftes og udøves i overensstemmelse med lovgivningen i dette land og på dets område.
- 67 De omtvistede aftalebemmelser finder derfor kun anvendelse og kan kun anvendes på sagsøgerne i kraft af den ratifikationsakt, som de schweiziske myndigheder udsteder, og hvori de formelt samtykker i at være bundet af aftalen og forpligter sig til at træffe de fornødne foranstaltninger til at anvende den på deres område i overensstemmelse med aftalens artikel 14 og 16.
- 68 Kommissionen har heraf konkluderet, at den anfægtede afgørelse, som er den ratifikationsakt, der er udstedt på Fællesskabets vegne, ikke finder anvendelse på Schweiz' område, og at den ikke har til formål — og ikke kan have til virkning — at regulere sagsøgernes virksomhed i Schweiz, hvilket betyder, at den heller ikke kan forbyde dem noget som helst. Hvis den anfægtede afgørelse annulleres, vil det altså ikke berøre deres stilling på schweizisk område, som fortsat udelukkende reguleres ved de beslutninger, der træffes af de schweiziske myndigheder, og sagsøgerne har derfor ingen interesse i at begære den anfægtede afgørelse annulleret.

- 69 Den Franske Republik, der er indtrådt i sagen, har anført, at den anfægtede afgørelse er den retsakt, hvorved de syv aftaler, der blev underskrevet den 21. juni 1999, er blevet indgået. Hensigten med den er at gøre aftalerne anvendelige på Fællesskabets område. Det fremgår imidlertid af artikel 299, stk. 1, EF, at en retsakt fra en fællesskabsinstitution kun gælder på Fællesskabets medlemsstaters område og ikke på et tredjeland's område. Denne retsakt gælder derfor ikke på schweizisk område, og sagsøgernes rettigheder berøres følgelig ikke af den anfægtede afgørelse. De pågældende aftaler finder faktisk ikke anvendelse på schweizisk område, før de schweiziske myndigheder har sørget for, at de er blevet ratificeret.
- 70 Med hensyn til geografiske betegnelser præciseres det i øvrigt i artikel 5, stk. 1, i aftalens bilag 7, at »hver part [sørger] for retsmidler til effektivt at beskytte og forhindre anvendelsen af en geografisk betegnelse eller et traditionelt udtryk til at betegne et vinprodukt, som ikke er omfattet af denne betegnelse eller dette udtryk«. Sagsøgernes rettigheder og forpligtelser i Schweiz kan kun påvirkes af en beslutning, der er truffet af de schweiziske myndigheder.
- 71 Sagsøgerne har gjort gældende, at enhver retsakt fra Rådet om indgåelse af en international aftale i sig selv er en retsakt, som i medfør af artikel 230 EF kan indbringes for Domstolen, der træffer afgørelse i henhold til EF-traktatens artikel 228 (Domstolens dom af 9.8.1994, sag C-327/91, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 3641, præmis 16, og af 10.3.1998, sag C-122/95, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 973, præmis 41 og 42, samt Domstolens udtalelse 3/94 af 13.12.1995, Sml. I, s. 4577, punkt 22).
- 72 Efter deres opfattelse bygger Rådets og Kommissionens argumenter på en fejlagtig antagelse om, at en fællesskabsretsakt ifølge sagens natur ikke kan få virkning uden for Fællesskabets område. Den retsakt, hvorved Fællesskabet indgår en aftale med et tredjeland, afhænger således af, at der findes en sådan aftale på internationalt plan. I den foreliggende sag blev aftalen først bindende, efter at det schweiziske forbundsråd

den 16. oktober 2000 havde besluttet at ratificere denne aftale, og efter at Rådet den 4. april 2002 havde truffet afgørelse om at godkende den. Det er derfor ikke rigtigt, at sagsøgerne kun påvirkes af Det Schweiziske Forbunds ratificering af de omtvistede aftalebestemmelser, eftersom sagsøgerne ikke ville have mistet retten til at afsætte den vin, de fremstiller, under betegnelsen »champagne«, hvis den anfægtede afgørelse ikke var blevet vedtaget.

73 Sagsøgerne har hertil anført, at den anfægtede afgørelse blev truffet, efter at Det Schweiziske Forbund havde ratificeret aftalen. Forud for afgørelsen var Det Schweiziske Forbund derfor ikke underlagt forpligtelsen i de omtvistede aftalebestemmelser, og det var først efter vedtagelsen af denne afgørelse, som var nødvendig for, at aftalen kunne træde i kraft, at denne forpligtelse opstod. Forbuddet mod, at sagsøgerne fortsatte med at benytte kommunebetegnelsen »champagne«, udsprang direkte af den anfægtede afgørelse.

74 Selv om den omstændighed, at en retsakt er ulovlig, skyldes en kombination af to faktorer, nemlig Fællesskabets og Det Schweiziske Forbunds ratifikationsbeslutninger, betyder det ikke, at ingen af disse to faktorer kan anfægtes som led i et annullationssøgsmål, hvilket Rådets anskuelse indebærer.

75 Domstolen har i øvrigt fastslået, at annullationssøgsmål, der er anlagt til prøvelse af retsakter om godkendelse af internationale traktater, kan realitetsbehandles, uanset om de har eksterne eller interne virkninger (dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen og dommen i sagen Tyskland mod Rådet, begge nævnt i præmis 71 ovenfor, samt Domstolens dom af 10.12.2002, sag C-29/99, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 11221, og af 12.12.2002, sag C-281/01, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 12049).

- 76 Ifølge Rådets anskuelse kan fællesskabsinstitutionerne desuden uden videre tilside-sætte fællesskabsrettens regler og navnlig de grundlæggende rettigheder, når blot det sker som led i deres eksterne kompetence, og den omhandlede retsakt kun har indvirkning på et tredjelands område.
- 77 Hvad angår Rådets fortolkning af artikel 299 EF har sagsøgerne gjort gældende, at de ikke er bekendt med, at fællesskabsrettens geografiske anvendelsesområde ud over samtlige medlemsstater skulle omfatte ethvert sted, hvor medlemsstaten af en eller anden grund er aktiv inden for rammerne af den kompetence, Fællesskabet er tillagt. Fællesskabet har således kompetence til at gribe ind over for karteller eller forbyde fusioner uden for Fællesskabet (Domstolens dom af 27.9.1988, forenede sager 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 og 125/85-129/85, Ahlström Osakeyhtiö m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 5193, og af 28.4.1998, sag C-306/96, Javico, Sml. I, s. 1983, samt dommen i sagen Gencor mod Kommissionen, nævnt i præmis 39 ovenfor).
- 78 I den foreliggende sag fremgår det imidlertid udtrykkeligt af champagneklausulen, at den både skal gælde for Fællesskabets område og for Schweiz' område. Den forbyder således, at der på schweizisk område gøres brug af betegnelsen »champagne«, selv om den efter schweizisk ret er forbeholdt vinavlere i kommunen Champagne i Vaud. Sagsøgerne har herved anført, at det ifølge undtagelsesbestemmelsen om enslydende angivelser i artikel 2, stk. 3, i traktaten mellem Den Franske Republik og Det Schweiziske Forbund om beskyttelse af geografiske betegnelser, oprindelsesbetegnelser og andre geografiske angivelser, der blev undertegnet i Bern den 14. maj 1974 (herefter den »fransk-schweiziske traktat«), er tilladt at anvende den nævnte betegnelse for vine med oprindelse i Champagne i kantonen Vaud. Denne omstændighed har vinavlerne i Champagne i øvrigt ikke bestridt.
- 79 I øvrigt bestemmer Wienerkonventionens artikel 46, som Rådet har støttet sin argumentation på, blot, at en stat ikke kan påberåbe sig, at dens samtykke til at være bundet af en traktat, er ugyldigt, fordi det er fremsat under overtrædelse af en bestemmelse i dens interne retssystem vedrørende kompetence til at indgå traktater. Det er

der imidlertid ikke tale om i den foreliggende sag, hvor en grundlæggende rettighed er blevet tilsidesat. Det fremgår under alle omstændigheder af konventionens artikel 46, at overtrædelsen ikke må være åbenbar, hvilket den er i dette fælde, eftersom de omtvistede aftalebestemmelser udgør en åbenbar og grov krænkelse af sagsøgernes ejendomsret og af deres ret til fri erhvervsudøvelse. Hvis den anfægtede afgørelse annulleres, vil det desuden berøve de omtvistede aftalebestemmelser enhver værdi, og deltagerne i traktaten vil ikke længere kunne anvende den, jf. Wienerkonventionens artikel 60 ff.

80 Med hensyn til Rådets argumenter om, at sagsøgerne ikke er umiddelbart berørt af de omtvistede aftalebestemmelser, har sagsøgerne anført, at en sagsøger ifølge Domstolens og Rettens praksis er umiddelbart berørt, hvis Fællesskabets retsakt finder direkte anvendelse på den pågældende, uden at en national myndighed eller fællesskabsmyndighed efterfølgende skal anlægge et skøn. At der også udstedes en ren gennemførelsesretsakt, bryder dog ikke den direkte forbindelse mellem fællesskabsretsakten og sagsøgeren (Domstolens dom af 13.5.1971, forenede sager 41/70-44/70, Sml. 1971, s. 83, org.ref.: Rec. s. 411).

81 Det fremgår således af fast retspraksis, at for at en borger kan anses for at være umiddelbart berørt af den anfægtede fællesskabsforanstaltning, skal denne foranstaltning umiddelbart have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og den må ikke overlade et skøn til adressaterne, der skal gennemføre den, men gennemførelsen skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsretsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (Domstolens dom af 5.5.1998, sag C-386/96 P, Dreyfus mod Kommissionen, Sml. I, s. 2309, præmis 43).

82 Sagsøgerne mener altså, at hvis en foranstaltning rent faktisk overlader de stater, der skal gennemføre en foranstaltning i deres nationale lovgivning, et vidt skøn, er det kun de gennemførelsesbestemmelser, der vedtages, der vil kunne påvirke parternes stilling.

- 83 Det er imidlertid ikke tilfældet her, eftersom champagneklausulen er klar og præcis og formuleret i utvetydige vendinger, der ikke overlader noget skøn med hensyn til vedtagelsen af de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre de omtvistede aftalebestemmelers gennemførelse og faktiske anvendelse. Rådet og Kommissionen har i øvrigt selv fremhævet, at Det Schweiziske Forbund i henhold til aftalens artikel 14 har pligt til at træffe de generelle og specifikke foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre aftalens opfyldelse, for ikke at blive draget til ansvar i international sammenhæng.
- 84 Tilsidesættelsen af fællesskabsretten skyldes endvidere ikke en eventuel adfærd fra Schweiz' side, men de omtvistede aftalebestemmelser, som tvinger landet til at træffe de fornødne foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne gennemføres korrekt, hvilket også var tilfældet i Domstolens dom af 5. november 2002, Kommissionen mod Tyskland (sag C-476/98, Sml. I, s. 9855).
- 85 Sagsøgerne mener altså, at den anfægtede afgørelse har retsvirkninger for dem, og at Retten uanset eventuelle internationale konventioner har kompetence til at påkende sagen, da Domstolen har understreget, at Fællesskabets institutioners udøvelse af deres beføjelser på det internationale område ikke må unddrages den domstolskontrol, som er foreskrevet i artikel 230 EF (dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen, nævnt i præmis 71 ovenfor, og dommen i sagen Tyskland mod Rådet, nævnt i præmis 71 ovenfor).

— Rettens bemærkninger

- 86 Det bemærkes indledningsvis, at det er en betingelse for at realitetsbehandle en sag i henhold til artikel 230, stk. 1, EF, at den anfægtede retsakt hidrører fra en institution og har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (Domstolens dom af 31.3.1998, forenede sager

C-68/94 og C-30/95, Frankrig m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1375, præmis 62, og Rettens dom af 4.3.1999, sag T-87/96, Assicurazioni Generali og Unicredito mod Kommissionen, Sml. II, s. 203, præmis 37; jf. i denne retning også Domstolens dom af 31.3.1971, sag 22/70, Kommissionen mod Rådet, »AETR-dommen«, Sml. 1971, s. 41, org.ref.: Rec. s. 263, og dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen, nævnt i præmis 71 ovenfor, præmis 14).

87 En aftale mellem Fællesskabet på den ene side og et tredjeland eller en international organisation på den anden side, som er udtryk for disse parter fælles vilje, kan ganske vist ikke anses for en retsakt fra institutionerne og vil derfor ikke kunne påklages i henhold til artikel 230 EF, men det er fast retspraksis, at den retsakt, hvorved den kompetente fællesskabsinstitution har tilkendegivet at indgå den nævnte aftale, er en retsakt fra en institution i denne artikels forstand og derfor kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål (jf. i denne retning dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen, nævnt i præmis 71 ovenfor, præmis 17, udtalelse 3/94, nævnt i præmis 71 ovenfor, punkt 22, og dommen i sagen Tyskland mod Rådet, nævnt i præmis 71 ovenfor, præmis 42).

88 Det følger heraf, at sagsøgernes påstande kun kan sigte mod at få annulleret den anfægtede afgørelse og kun kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som denne afgørelse har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgernes interesser gennem en væsentlig ændring af deres retsstilling.

89 Hertil bemærkes, at princippet om staternes suverænitet, der er fastsat i FN-pagten artikel 2, stk. 1, bevirker, at det som hovedregel tilkommer hver stat at lovgive på sit område, og at en stat som hovedregel ensidigt kun kan udstede bindende regler for sit eget område. Hvad angår Fællesskabet skal det desuden understreges, at EF-traktaten i henhold til artikel 299 EF og de særlige regler, der opregnes for visse områder i denne bestemmelse, kun finder anvendelse på medlemsstaternes område.

- 90 En retsakt, som en institution har udstedt i medfør af traktaten, er som følge heraf en ensidig retsakt fra Fællesskabets side og kan ikke skabe rettigheder og forpligtelser uden for det således afgrænsede område. Den anfægtede afgørelses anvendelsesområde er derfor begrænset til dette område, og den har ingen retsvirkning på schweizisk område. Aftalen, som ikke kan påklages, er som tidligere nævnt den eneste, der på de særlige vilkår, der er fastlagt i schweizisk retsorden, og når den er ratificeret efter de procedurer, der gælder dér, kan få retsvirkninger på schweizisk område.
- 91 Det må derfor fastslås, at den anfægtede afgørelse, som Rådet og Kommissionen har truffet på Fællesskabets vegne, ikke ændrer sagsøgernes retsstilling på Schweiz' område, idet denne retsstilling kun berøres af de bestemmelser, som denne stat vedtager under udøvelsen af sin enekompetence. De påståede skadelige virkninger, som aftalen har for sagsøgerne på schweizisk område, skyldes faktisk udelukkende, at Det Schweiziske Forbund ved selv at beslutte at ratificere den nævnte aftale har indvilliget i at være bundet af den og i henhold til aftalens artikel 14 har forpligtet sig til at træffe passende foranstaltninger til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der er forbundet med den, heriblandt de forpligtelser, der følger af de omtvistede aftalebestemmelser.
- 92 Det stemmer i øvrigt overens med aftalens artikel 16, der bestemmer, at aftalen på den ene side gælder for de områder, hvor traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab finder anvendelse, og på de betingelser, der er fastsat i nævnte traktat, og på den anden side gælder for Schweiz' område, sammenholdt med aftalens artikel 17, stk. 1, første punktum, hvorefter den ratificeres eller godkendes af parterne efter deres egne procedurer.
- 93 Den omstændighed, at den anfægtede afgørelse i medfør af den formelle ikrafttrædelsesbestemmelse i aftalens artikel 17, stk. 1, andet punktum, hvorefter aftalen træder i kraft den første dag i den anden måned efter den sidste notifikation af deponeringen af instrumenterne til ratifikation eller godkendelse af de syv sektoraftaler, bevirkede,

at aftalen trådte i kraft, har dog ikke i sig selv nogen betydning for det ovenfor beskrevne almindelige princip om, at hver stat som hovedregel alene har beføjelse til ensidigt at udstede bindende regler på sit område. Selv om det fastslås, at annullationen af den anfægtede afgørelse i henhold til aftalens artikel 17 medfører, at aftalen suspenderes, er det for det første klart, at det samme vil ske, hvis Det Schweiziske Forbund annullerer den beslutning, hvorved aftalen ratificeres, og for det andet, at dette kun vil være en naturlig følge af de processuelle og formelle betingelser for aftalens ikrafttræden og tydeligvis ikke giver grundlag for at konkludere, at den anfægtede afgørelses anvendelsesområde også omfatter Schweiz.

94 Hertil kommer, at Fællesskabets institutioners udøvelse af deres beføjelser på det internationale område ganske vist ikke må undrages den domstolskontrol, som er foreskrevet i artikel 230 EF (dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen, nævnt i præmis 71 ovenfor, præmis 16), men at det også er klart, at hvis den foreliggende sag antages til realitetsbehandling for så vidt angår de omtvistede aftalebestemmelers virkninger på schweizisk område, vil Fællesskabets retsinstans skulle tage stilling til, om de rettigheder, et tredjeland har fået, eller de forpligtelser, det er blevet pålagt i en international aftale, som det frit og suverænt har tilsluttet sig som led i sine eksterne forbindelser, er forenelige med fællesskabsretten. En sådan efterprøvning falder åbenbart uden for den kompetence, som Retten tillægges i EF-traktaten.

95 Det følger af det ovenfor anførte, at den anfægtede afgørelse ikke har nogen retligt bindende virkning, som kan ændre sagsøgernes retsstilling på schweizisk område, og dermed ikke er en retsakt, der kan anfægtes med hjemmel i artikel 230 EF. De argumenter, sagsøgerne har fremført til støtte for, at de er umiddelbart berørt af denne afgørelse i henhold til artikel 230, stk. 4, EF, må følgelig afvises som værende fuldstændig irrelevante, idet dette vil forudsætte, at den anfægtede retsakt har retligt bindende virkninger for dem.

- 96 Sagen må derfor afvises for så vidt angår påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse med hensyn til det schweiziske område.

Den anfægtede afgørelses påvirkning af sagsøgerne på Fællesskabets område

— Parternes argumenter

- 97 Rådet har gjort gældende, at vin med oprindelse i det franske Champagneområde som kvbd er omfattet af en eksklusiv beskyttelse i Fællesskabet.
- 98 Rådet har i sit svarskrift som svar på Rettens skriftlige spørgsmål anført, at i henhold til artikel 36 i forordning nr. 753/2002, der fastsætter betingelserne for, at en geografisk angivelse kan anføres på etiketten af en vin, der indføres i Fællesskabet, må en sådan geografisk angivelse ikke give anledning til forveksling med en geografisk angivelse, der anvendes til betegnelse af en kvbd, en bordvin eller en anden indført vin, som er opført på lister i aftaler indgået mellem tredjelande og Fællesskabet.
- 99 I det foreliggende tilfælde mener Rådet ikke, at undtagelsen for enslydende angivelser i artikel 36, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 753/2002 gælder for vine fra kommunen Champagne i Vaud, eftersom de enslydende angivelser indebærer en klar risiko for forveksling for forbrugerne. Som følge af den franske kontrollerede oprindelsesbetegnelses langt bedre status og omdømme er det endvidere slet ikke rimeligt at benytte benævnelsen i begge tilfælde i strid med kravene i denne bestemmelse.

- 100 Rådet har desuden anført, at der ikke er givet tilladelse ifølge artikel 36, stk. 3, til anvendelse af en geografisk angivelse, der benyttes i et tredjeland, på Fællesskabets område. Bilag VI til forordning nr. 753/2002 indeholder faktisk ingen tilladte enslydende geografiske angivelser og traditionelle udtryk. Da den geografiske schweiziske betegnelse »champagne« ikke er omfattet af undtagelsen for enslydende angivelser i denne forordning, har sagsøgerne ikke ret til at afsætte vine med denne betegnelse fra kommunen Champagne.
- 101 Rådet mener derfor, at den omhandlede beskyttelse og reglerne for anvendelse af den kontrollerede oprindelsesbetegnelse »champagne« i Fællesskabet både før og efter aftalens indgåelse er fastlagt i forordning nr. 1493/1999 og forordning nr. 753/2002. Selv om disse forordninger giver sagsøgerne mulighed for at benytte betegnelsen »champagne« for vine fra kommunen Champagne i kantonen Vaud, er denne mulighed endvidere ikke blevet ændret ved aftalen, som ikke foreskriver, hvilken beskyttelse hver af parterne skal indrømme sine egne geografiske betegnelser på sit område. Da den anfægtede afgørelse ikke indeholder nogen ny bestemmelse om afsætningen af indførte schweiziske vine med betegnelsen »champagne« på Fællesskabets område, berører denne afgørelse ikke sagsøgerne umiddelbart.
- 102 Denne konklusion afkræftes ikke af den fransk-schweiziske traktat, der kun anerkender en enkelt champagne-betegnelse, nemlig betegnelsen for mousserende vine fra Champagneområdet i Frankrig. Artikel 2, stk. 3, indfører faktisk følgende undtagelse fra forpligtelserne i stk. 1:

»Hvis en af de betegnelser, der er beskyttet i henhold til stk. 1, svarer til navnet på et område eller et sted uden for Den Franske Republiks område, er stk. 1 ikke til

hinder for, at betegnelsen anvendes for produkter eller varer, der fremstilles i dette område eller på dette sted. Der kan dog udstedes supplerende forskrifter som led i en protokol.«

- 103 Denne bestemmelse gør det således muligt for Det Schweiziske Forbund at fravige forpligtelsen i stk. 1, hvorefter betegnelsen »champagne« »på Det Schweiziske Forbunds område forbeholdes franske produkter eller varer«. Formålet med denne bestemmelse er imidlertid ikke at præcisere, hvordan betegnelsen »champagne« skal beskyttes på fransk område, og den griber derfor ikke ind i Fællesskabets vinlovgivning, der bestemmer, at denne kontrollerede oprindelsesbetegnelse på Fællesskabets område er forbeholdt visse vine fra det franske Champagneområde.
- 104 Som svar på Rettens skriftlige spørgsmål har Rådet desuden anført, at sagsøgerne ikke har ført tilstrækkeligt bevis for, at betegnelsen »champagne« nyder beskyttelse som kontrolleret oprindelsesbetegnelse efter schweizisk ret.
- 105 I ordonnance du 7 décembre 1998 sur la viticulture et l'importation de vin (det schweiziske forbundsråds anordning af 7. december 1998 om vindyrkning og import af vin) skelnes der mellem tre forskellige betegnelser: oprindelsesbetegnelser, kontrollerede oprindelsesbetegnelser og geografiske angivelser. Ifølge denne anordning benyttes oprindelsesbetegnelsen kun for vin af druer, der er høstet i det pågældende geografiske område, og som har et minimalt naturligt sukkerindhold. Kontrollerede oprindelsesbetegnelser skal imidlertid ud over kravet om sukkerindhold for oprindelsesbetegnelser opfylde en række »yderligere krav, der fastsættes af kantonen« og som minimum omhandler »afgrænsningen af produktionsområder [...], druesorter [...], dyrkningsmetoder [...], naturligt sukkerindhold [...], maksimalt udbytte pr. arealenhed [...], vinfremstillingsmetoder [og] organoleptisk analyse og undersøgelse«.

- 106 Rådet er klar over, at i henhold til § 16 i règlement du 19 juin 1985 sur les appellations d'origine des vins vaudois (herefter »bekendtgørelsen om oprindelsesbetegnelser for vine fra Vaud«) har »vin, der høstes i en kommune, ret til at bære denne kommunes navn«. Denne ret strider imidlertid mod det schweiziske forbundsråds anordning af 7. december 1998 om vindyrkning og import af vin, der er vedtaget efter denne bekendtgørelse, og hvorefter kontrollerede oprindelsesbetegnelser er forbeholdt vine, der opfylder strengere kvalitetsbetingelser end den ene betingelse, der gælder for kommunale betegnelser, nemlig at 51% af druerne skal være høstet på den pågældende kommunes område.
- 107 Rådet har tilføjet, at det fremgår af § 3 i règlement du 28 juin 1995 sur les appellations d'origine contrôlées des vins vaudois (bekendtgørelse af 28.6.1995 om kontrollerede oprindelsesbetegnelser for vine fra Vaud), at oprindelsesbetegnelser for vine fra Vaud er forbeholdt vine med kontrolleret oprindelsesbetegnelse, og at der ved kontrolleret oprindelsesbetegnelse forstås traditionelle geografiske og andre betegnelser for kategori 1-vine i henhold til bestemmelserne i § 1-4 i règlement du 26 mars 1993 sur la qualité des vins vaudois (bekendtgørelse af 26.3.1993 om kvaliteten af vine fra Vaud).
- 108 Rådet har herved anført, at i henhold til § 1 i bekendtgørelse af 26. marts 1993 om kvaliteten af vine fra Vaud er det kun vine fra høstår, hvor der er opnået et vist mindsteindhold af naturligt sukker, som fastsættes for hver druesort og hver betegnelse, der kan forsynes med en oprindelsesbetegnelse for et vinområde, et produktionssted eller en del af et produktionssted (kommune, vinmark, slot, kloster, område, matrikelbetegnelse eller lokal stedbeteegnelse). Som Rådet imidlertid har påpeget, er betegnelsen »Bonvillars« opført på listen over betegnelser, men det er betegnelsen »champagne« ikke.
- 109 Rådet mener derfor, at betegnelsen »champagne« hverken er en kontrolleret oprindelsesbetegnelse eller en oprindelsesbetegnelse, men blot en geografisk angivelse, der slet ikke er knyttet til vinens kvalitet eller omdømme. Denne angivelse er efter schweizisk ret kun underlagt et rent geografisk krav, nemlig at mindst 51% af vinen skal være fremstillet af druer, der er høstet i kommunen Champagne.

- 110 Denne fortolkning understøttes af kantonen Vauds règlement du 16 juillet 1993 sur la limitation de la production et le contrôle officiel de la vendange (bekendtgørelse af 16.7.1993 om produktionsbegrænsning og officiel høstkontrol). Rådet har gjort opmærksom på, at ifølge denne bekendtgørelses § 1 opføres de enkelte vinproducenters vinmarker i kantonens vinmarksregister, som i henhold til § 3 i denne bekendtgørelse skal angive den pågældende betegnelse i medfør af bekendtgørelsen om oprindelsesbetegnelser for vine fra Vaud. Det fremgår imidlertid klart af kantonens vinmarksregister, som sagsøgerne har fremlagt, at samtlige sagsøgere anvender betegnelsen »Bonvillars«.
- 111 Kommissionen har gjort gældende, at anvendelsen af betegnelsen »champagne« på Fællesskabets område i mange år har været forbeholdt vine fra det franske Champagneområde, hvilket de omtvistede aftalebestemmelser ikke ændrer noget ved.
- 112 Kommissionen har som svar på Rettens skriftlige spørgsmål anført, at Kommissionen i henhold til artikel 29, stk. 3, sidste afsnit, i forordning nr. 2392/89, der var gældende indtil den 1. august 2003, kunne fastsætte en undtagelse for enslydende angivelser efter anmodning om undtagelse fra bestemmelserne i samme artikels stk. 2. Der er dog ikke modtaget en sådan anmodning vedrørende vine fra kommunen Champagne i Schweiz.
- 113 Undtagelsen for enslydende angivelser i artikel 36, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 753/2002, der trådte i kraft den 1. august 2003, gælder desuden kun på betingelse af, at tredjelandet har anerkendt den pågældende geografiske betegnelse og beskyttet den som sådan, hvilket fremgår af artikel 24, stk. 9, i aftalen af 15. april 1994 om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (EFT L 336, s. 214, herefter »TRIPs-aftalen«), hvorefter »[d]er [...] ikke i denne aftale [fastsættes] nogen forpligtelse til at beskytte geografiske betegnelser, der ikke eller ikke længere beskyttes i deres oprindelsesland, eller som er gået af brug i det pågældende land«.

- 114 Da Det Schweiziske Forbund ikke har ønsket at beskytte den geografiske betegnelse »champagne« i kantonen Vaud som led i aftalen, finder undtagelsen for enslydende angivelser i forordning nr. 753/2002 ikke anvendelse. Bilag VI til denne forordning, der omhandler enslydende geografiske angivelser og de praktiske betingelser for anvendelsen heraf, er desuden tomt, da ingen enslydende angivelser endnu er begæret optaget.
- 115 Kommissionen har i øvrigt som svar på Rettens skriftlige spørgsmål om, hvorvidt der findes en kontrolleret kommunal oprindelsesbetegnelse for kommunen Champagne, oplyst, at det fremgår af bekendtgørelsen om oprindelsesbetegnelser for vine fra Vaud, at betegnelsen »champagne« blot er en geografisk angivelse, der ikke kan side-stilles med en industriel eller kommerciel ejendomsret, når de særlige egenskaber ved de vine, der produceres inden for denne kommune, slet ikke er anerkendt og identificeret i gældende schweizisk lovgivning.
- 116 Kommissionen har endelig påpeget, at sagsøgerne selv har erkendt, at de aldrig har afsat den vin, de producerer, under betegnelsen »champagne« på Fællesskabets område, men at de eksporterer ca. 1 000 flasker årligt til Fællesskabet under betegnelsen »arquebuse«, hvilket viser, at undtagelsen for enslydende angivelser i Fællesskabets lovgivning aldrig har været gældende for dem.
- 117 Kommissionen har heraf udledt, at den anfægtede retsakt ikke ændrer sagsøgernes retsstilling på Fællesskabets område, og at de derfor ikke har interesse i at begære denne retsakt annulleret.

- 118 Den Franske Republik, der er indtrådt i sagen, har gjort gældende, at fransk vin fra Champagne-distriktet er beskyttet som kvbd i Fællesskabet og som følge heraf har eneret til betegnelsen »champagne«. Sagen må derfor afvises, da den anfægtede retsakt ikke berører sagsøgnernes retsstilling umiddelbart.
- 119 Den Franske Republik mener desuden, at kommunenavnet ifølge gældende schweizisk lovgivning må betragtes som en præcisering af vinens herkomst inden for produktionsområdet, der udgør en samlet helhed, og at et sådant navn ikke kan side-stilles med en oprindelsesbetegnelse. For at kunne anvende en oprindelsesbetegnelse skal visse betingelser om produktets egenskaber være opfyldt, hvilket er tilfældet for betegnelsen »Bonvillars«, men ikke for kommunen Champagne. Den Franske Republik har herved anført, at kommunen i modsat fald skulle have været nævnt specifikt i bekendtgørelsen om oprindelsesbetegnelser for vine fra Vaud, hvilket den ikke er. Den finder det således ikke godtgjort, at »champagne« er en kontrolleret oprindelsesbetegnelse, der er beskyttet efter schweizisk ret.
- 120 Sagsøgerne har bestridt Rådets, Kommissionens og Den Franske Republiks påstand om, at deres retsstilling på Fællesskabets område ikke ændres af de omtvistede aftalebestemmelser. Betegnelsen »champagne« er ganske rigtigt en kontrolleret oprindelsesbetegnelse i henhold til fællesskabsretten, men det har ikke været til hinder for, at de kunne afsætte den vin, de producerer i Vaud, i Fællesskabet. De har med henvisning til skrivelserne fra champagneproducenternes repræsentant anført, at disse producenter i øvrigt ikke har modsat sig, at vin fra kommunen Champagne i Vaud afsættes under betegnelsen »champagne«.
- 121 Sagsøgerne har som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten præciseret, at en nærmere undersøgelse har vist, at de ca. 1 000 flasker vin fra kommunen Champagne, der ifølge stævningen blev eksporteret til Belgien hvert år, ikke var mærket med betegnelsen »champagne«, men med betegnelsen »arquebuse«.

122 Sagsøgerne har dog understreget, at det bestemmes i artikel 26, stk. 1, og artikel 29 i forordning nr. 2392/89, at navnet på en vin, der stammer fra et tredjeland, i tilfælde af enslydende angivelser kan anvendes, når navnet benyttes for en vin i samme land efter lang og vedvarende sædvane, og på betingelse af, at der i dette land findes regler for dets anvendelse, hvilket tydeligvis er tilfældet her. Bestemmelsen i denne forordnings artikel 29, stk. 3, om, at der skal træffes beslutning om undtagelser for enslydende angivelser, er uden betydning for den foreliggende sag, eftersom der automatisk indrømmes undtagelse i henhold til artikel 2, stk. 3, i den fransk-schweiziske traktat. Det fremgår faktisk af denne bestemmelse, at hvis en af de betegnelser, der er beskyttet i henhold til artikel 2, stk. 1, svarer til navnet på et område eller et sted uden for Den Franske Republiks område, er denne beskyttelse ikke til hinder for, at betegnelsen anvendes for produkter eller varer, der fremstilles i dette område eller på dette sted. Dette bekræftes i øvrigt af den udtalelse, som kantonrådet i Vaud fremsatte den 22. december 2003.

123 Med hensyn til forordning nr. 753/2002 har sagsøgerne påpeget, at det også bestemmes i denne forordnings artikel 36, at visse enslydende geografiske angivelser, som anvendes til betegnelse af en kvbd, må anvendes under hensyntagen til nødvendigheden af at sikre de pågældende producenter en retfærdig behandling, og at forbrugerne ikke vildledes, hvis det i praksis sikres, at angivelserne kan skelnes fra hinanden. Det kan dog ikke bestrides, at betegnelsen »champagne« for de vine, som sagsøgerne producerer, er en geografisk betegnelse i henhold til TRIPs-aftalens artikel 22, som der henvises til i artikel 3 i aftalens bilag 7. Sagsøgerne opfylder desuden betingelserne i artikel 36 i forordning nr. 753/2002 for at kunne anvende denne betegnelse, som derfor er omfattet af undtagelsen for enslydende angivelser. Det er i den henseende uden betydning, at der ikke er anført nogen betegnelse i denne forordnings bilag VI, da enhver anden fortolkning ville fratage forordningens artikel 36 ethvert indhold og tilsidesætte Fællesskabets forpligtelser i henhold til TRIPs-aftalens artikel 23, stk. 3. Forordning nr. 753/2002 gjaldt under alle omstændigheder først fra den 1. januar 2003, dvs. efter at aftalen var trådt i kraft. Da undtagelsen for enslydende angivelser ifølge denne aftale ikke gælder for vine fra kommunen Champagne, kan det ikke forlanges, at Det Schweiziske Forbund anmoder om indrømmelse af denne undtagelse i henhold til forordning nr. 753/2002.

- 124 Hvad angår beskyttelsen af betegnelsen »champagne« efter gældende schweizisk ret har sagsøgerne gjort gældende, at vin, der høstes i en kommune, i henhold til § 16 i bekendtgørelse af 28. juni 1995 om kontrollerede oprindelsesbetegnelser for vine fra Vaud har ret til at bære denne kommunes navn.
- 125 De har herved gjort gældende, at der findes seks vinområder i kantonen Vaud. Deres geografiske udstrækning er fastlagt i den nævnte bekendtgørelses § 2, hvori det præciseres, at Bonvillars-området omfatter samtlige vinkommuner i Grandson-distriktet foruden kommunerne Montagny og Valuyres-sous-Montagny i Yverdon-distriktet. Disse seks områder består af 26 produktionssteder fordelt på i alt 148 vinkommuner. Ifølge bekendtgørelsens §13-15 svarer tre af disse områder hver især til et produktionssted. Hvad angår disse tre områder, der hver især svarer til et produktionssted, herunder Bonvillars-området, er der ingen tvivl om, hvilket produktionssted kommunerne i dette område hører til, da vinområdet er sammenfaldende med produktionsstedet. Det er årsagen til, at disse kommuner ikke er nævnt udtrykkeligt i bekendtgørelsen af 28. juni 1995 om kontrollerede oprindelsesbetegnelser for vine fra Vaud. Ifølge bekendtgørelsens § 16 har vinavlerne fra disse kommuner dog ret til at benytte kommunernes navne til betegnelse af deres produkter.
- 126 Sagsøgerne har påpeget, at kantonrådet i Vaud ved to udtalelser af 8. januar og 22. december 2003 har bekræftet, at betegnelsen »champagne« efter schweizisk ret er en kontrolleret kommunal oprindelsesbetegnelse. Sagsøgerne mener i hvert fald ikke, at Rådets påstand om, at den schweiziske betegnelse »champagne« ikke er en kontrolleret oprindelsesbetegnelse, men blot en oprindelsesbetegnelse, er rigtig. Da sagsøgerne har en særlig adkomst til den pågældende betegnelse, har det ingen betydning for anvendelsen af den undtagelse for enslydende angivelser, der er fastsat i forordning nr. 2392/89 og i forordning nr. 753/2002, om denne betegnelse ifølge schweizisk ret har højere, lavere eller samme rang i forhold til den franske betegnelse »champagne«.

— Rettens bemærkninger

- 127 Rådet og Kommissionen har med støtte fra Den Franske Republik i det væsentlige gjort gældende, at den beskyttelse, som vine fra det franske Champagneområde nyder i henhold til fællesskabsretten, er til hinder for, at sagsøgerne kan afsætte deres vin under betegnelsen »champagne« på Fællesskabets område. De omtvistede aftalebestemmelser ændrer derfor ikke sagsøgernes retsstilling på dette område.
- 128 Det bemærkes herved, at en sagsøger ifølge den retspraksis, der er nævnt i præmis 86 ovenfor, ikke kan anlægge annulationssøgsmål i medfør af artikel 230, medmindre den anfægtede retsakt har retligt bindende virkninger, der kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling.
- 129 Det skal derfor undersøges, om sagsøgerne, som Rådet, Kommissionen og Den Franske Republik påstår, efter gældende fællesskabsret var afskåret fra at afsætte den vin, de producerede, under betegnelsen »champagne« i Fællesskabet, inden de omtvistede aftalebestemmelser trådte i kraft, således at de omtvistede aftalebestemmelser ikke medfører nogen væsentlig ændring af deres retsstilling.
- 130 Det skal i denne sammenhæng pointeres, at det som anført i præmis 4-6 ovenfor var forordning nr. 2392/89, der fandt anvendelse på sagsøgerne, da de anlagde sagen den 10. juli 2002.
- 131 I henhold til denne forordnings artikel 29, stk. 2, kan et navn på en geografisk enhed eller på et bestemt dyrkningsområde inden for Fællesskabet, der anvendes

som betegnelse for en bordvin eller en kvbd, til betegnelse af en indført vin hverken anvendes på det sprog, der benyttes i det produktionsland, i hvilket denne enhed eller dette dyrkningsområde er beliggende, eller på et andet sprog.

- 132 Men som det fremgår af præmis 1 ovenfor, var de vine, der på tidspunktet for sagens anlæg blev produceret i det franske Champagneområde under den kontrollerede oprindelsesbetegnelse »champagne«, inden for Fællesskabet omfattet af betegnelsen kvbd, hvilket sagsøgerne i øvrigt ikke har bestridt.
- 133 I henhold til artikel 29, stk. 2, i forordning nr. 2392/89 kunne betegnelsen »champagne« derfor på tidspunktet for sagsanlægget i princippet ikke anvendes til betegnelse af en indført vin og slet ikke af den vin, der blev produceret i kommunen Champagne i Vaud.
- 134 Det foreskrives desuden i artikel 29, stk. 3, i forordning nr. 2392/89, at der kan fastsættes undtagelser fra samme artikels stk. 2, når det geografiske navn på en vin, der er fremstillet inden for Fællesskabet, og navnet på en geografisk enhed beliggende i et tredjeland falder sammen, og når dette navn benyttes for en vin i samme land efter lang og vedvarende sædvane, og på betingelse af, at der i dette land findes regler for dets anvendelse.
- 135 Undtagelsen for enslydende angivelser i denne bestemmelse gælder således ikke automatisk, men efter at der er truffet en udtrykkelig beslutning om denne undtagelse. Kommissionen har i denne forbindelse som svar på Rettens skriftlige spørgsmål anført, for det første at en sådan beslutning kun kunne træffes, hvis der var anmodet herom på forhånd, og for det andet at der ikke var fremsat nogen anmodning om undtagelse for vine fra kommunen Champagne i Vaud.

- 136 Det ligger endvidere fast, at sagsøgerne i første omgang hævdede, at de aldrig ifølge gældende fællesskabsret var blevet forhindret i at afsætte deres vin under betegnelsen »champagne« i Fællesskabet, men at de efterfølgende ikke bestred, at undtagelsen for enslydende angivelser i forordning nr. 2392/89 krævede, at der blev truffet beslutning om denne undtagelse, eller hævdede, at der var truffet beslutning herom, og heller ikke påstod, at der var anmodet om en undtagelse for vine produceret i kommunen Champagne i Vaud.
- 137 Selv om sagsøgerne oprindeligt fremhævede, at de solgte ca. 1 000 flasker med betegnelsen »champagne« i Belgien hvert år, præciserede de desuden som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten og efter at have undersøgt sagen, at disse flasker faktisk var blevet afsat under betegnelsen »arquebuse«. Sagsøgerne har i øvrigt ikke godtgjort, at de ellers har eksporteret deres produkter til Fællesskabet, hverken under betegnelsen »champagne« eller under andre betegnelser.
- 138 Bortset fra at sagsøgernes argumentation som nævnt virker uklar og selvmodsigende, må det også fastslås, at de ikke har været i stand til at tilbagegive Kommissionens påstand om, at der på tidspunktet for sagens anlæg ikke var truffet beslutning om undtagelse af den vin, der produceres i kommunen Champagne i Vaud, fra forbuddet i artikel 29, stk. 2, i forordning nr. 2392/89, således at sagsøgerne var retligt forhindret i at afsætte deres produkter under betegnelsen »champagne«. Det fremgår i øvrigt af sagsøgernes egne undersøgelser, at de faktisk ikke har afsat deres vin under betegnelsen »champagne« i Fællesskabet, hvilket de oprindeligt havde hævdet.
- 139 Det følger heraf, at de omtvistede aftalebestemmelser som nævnt i præmis 41-49 ovenfor giver visse vine, der produceres i det franske Champagneområde, eneret til betegnelsen »champagne« på Fællesskabets område og dermed forbyder, at visse

vine, der er produceret i kommunen Champagne i Vaud, afsættes i Fællesskabet, men den retsstilling havde sagsøgerne allerede, da aftalen trådte i kraft den 1. juni 2002, og da sagen blev anlagt den 10. juli 2002.

¹⁴⁰ Hvad angår forordning nr. 753/2002 og uanset om sagsøgerne, fordi denne forordning ganske vist først fandt anvendelse fra den 1. august 2003, dvs. efter at sagen blev anlagt, men trådte i kraft den 11. maj 2002, dvs. før sagsanlægget, kan begrunde deres søgsmålsinteresse i den retsstilling, som denne forordnings anvendelse resulterede i, skal det bemærkes, at denne forordning alligevel ikke giver dem ret til at afsætte den vin, de producerer i kommunen Champagne i Vaud, under betegnelsen »champagne« inden for Fællesskabet.

¹⁴¹ Artikel 36, stk. 1, i forordning nr. 753/2002 bestemmer som bekendt, at »[e]n geografisk angivelse [...] kan anføres i etiketteringen af en vin indført fra et tredjeland, der er medlem af Verdenshandelsorganisationen [...] forudsat at det tjener til at angive en vin som havende oprindelse i et tredjeland eller i en region eller en lokalitet i det pågældende tredjeland, dersom produktets kvalitet, omdømme eller egenskaber i alt væsentligt kan tilskrives dets geografiske oprindelse«.

¹⁴² Artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 753/2002 bestemmer, at »[d]e geografiske angivelser, der er omhandlet i stk. 1 og 2, [...] ikke [må] give anledning til forveksling med en geografisk angivelse, der anvendes til betegnelse af en kvbd«. Den samme bestemmelse fastsætter dog følgende undtagelse for enslydende angivelser:

»Visse i tredjelande anvendte geografiske angivelser som omhandlet i første afsnit, som er enslydende geografiske angivelser, som anvendes til betegnelse af en kvbd [...], må dog anvendes under hensyntagen til nødvendigheden af at sikre de pågældende producenter en retfærdig behandling, og at forbrugerne ikke vildledes, hvis det i praksis sikres, at angivelserne kan skelnes fra hinanden.

[...]

Disse angivelser og udtryk og de praktiske betingelser for anvendelsen heraf er anført i bilag VI.«

¹⁴³ Den nævnte undtagelse for enslydende angivelser finder således ikke automatisk anvendelse, men forudsætter, at såvel tredjelandes geografiske angivelser, som er enslydende geografiske angivelser, der anvendes til betegnelse af en kvbd, og som kan falde ind under undtagelsen, og de praktisk betingelser, der sikrer, at disse geografiske angivelser kan skelnes fra hinanden, optages i bilag VI til forordning nr. 753/2002.

¹⁴⁴ Som Rådet og Kommissionen dog har anført, er bilag VI til forordning nr. 753/2002 stadig tomt, og betegnelsen »champagne« er således ikke nævnt blandt de geografiske angivelser i tredjelande, der kan falde ind under undtagelsen for enslydende angivelser.

¹⁴⁵ Bestemmelserne i forordning nr. 753/2002 giver i hvert fald heller ikke sagsøgerne ret til at afsætte de vine, de producerer, under betegnelsen »champagne«.

146 Det bemærkes endvidere, at det fremgår af artikel 36, stk. 5, i denne forordning, som ændret ved forordning nr. 316/2004, der gjaldt fra den 1. februar 2004, at en geografisk angivelse i et tredjeland »kan anvendes i etiketteringen af en indført vin, selv hvis kun 85% af den pågældende vin stammer fra druer, der er høstet i det produktionsområde, hvis navn vinen bærer«. Det følger desuden indirekte af denne formulering og af opbygningen af artikel 36, stk. 1, i forordning nr. 753/2002, at det før den ændring, der blev fastlagt ved forordning nr. 316/2004, hvorefter kun 85% af de pågældende vine skal stamme fra druer, der er høstet i det produktionsområde, hvis geografiske navn vinene bærer, ikke var muligt at anføre en geografisk angivelse i etiketteringen af en indført vin, medmindre denne vin udelukkende var fremstillet på druer, der var høstet i det geografiske område, hvis navn den bar.

147 Selv om sagsøgerne som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten har bekræftet, at betegnelsen »champagne« for vine i denne kommune i henhold til § 16 i bekendtgørelsen om oprindelsesbetegnelser for vine fra Vaud var anerkendt og beskyttet, fremgår det af en helhedsfortolkning af denne bestemmelse, at ifølge stk. 2 har »vin fra druer, der overvejende (mindst 51%) høstes i denne kommune og ellers høstes på det produktionssted, som kommunen hører ind under, [...] også ret til at bære en betegnelse for en kommune«.

148 Uden at det er nødvendigt at tage stilling til den præcise art og kvalifikation af betegnelsen »champagne«, må det således fastslås, at denne betegnelse i schweizisk ret er anerkendt for vine, der fortrinsvis stammer fra kommunen Champagne i Vaud, og den opfylder derfor ikke den betingelse, der fremgår indirekte af artikel 36, stk. 5, i forordning nr. 753/2002, som ændret, og hvorefter 85% af de pågældende vine skal stamme fra druer, der er høstet i det produktionsområde, hvis navn vinene bærer, her kommunen Champagne i Vaud, for at disse vine kan afsættes under den geografiske angivelse for dette produktionsområde. Denne betegnelse kan så meget desto mindre anvendes til betegnelse af vine, der udelukkende er fremstillet på druer høstet i det produktionsområde, hvis navn de bærer.

149 I modsætning til, hvad sagsøgerne oprindeligt gjorde gældende, er de vine, der efter schweizisk ret kunne forsynes med betegnelsen »champagne«, aldrig faldet ind under den undtagelse for enslydende angivelser, der fastsættes både i artikel 29, stk. 3, i forordning nr. 2392/89 og i artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 753/2002, og det virker desuden utænkeligt, at disse vine fremover vil kunne omfattes af undtagelsen for enslydende angivelser i den sidstnævnte bestemmelse, hvis den anfægtede afgørelse skulle blive annulleret, da betingelserne efter schweizisk ret for anvendelse af den kommunale betegnelse »champagne« ikke er tilstrækkelige set i forhold til kravet om druernes oprindelse i artikel 36, stk. 5, i forordning nr. 753/2002.

150 Det kan heller ikke lægges til grund, at det, f.eks. hvis betingelserne for tildeling af betegnelsen »champagne« for den pågældende kommune i Vaud ændres, og sagsøgernes retsstilling derfor også bliver anderledes, kan begrunde, at søgsmålet antages til realitetsbehandling, hvilket sagsøgerne i øvrigt heller ikke har påstået. Ifølge fast retspraksis kan en sagsøgers retlige interesse i at anlægge sag således ikke vurderes på grundlag af et fremtidigt eller hypotetisk forhold (jf. Rettens dom af 30.4.1998, sag T-16/96, Cityflyer Express mod Kommissionen, Sml. II, s. 757, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis).

151 Det følger heraf, at den anfægtede afgørelse ikke ændrer sagsøgernes retsstilling på Fællesskabets område i væsentligt omfang, og at de derfor ikke har interesse i at begære denne afgørelse annulleret.

152 Sagsøgerne har ikke fremført andre argumenter, der rejser tvivl om denne konklusion.

153 De har blot anført, at det i det store og hele er uden betydning, at der ikke er opført nogen betegnelse i bilag VI til forordning nr. 753/2002, og at det er tilstrækkeligt, for

at en geografisk betegnelse kan omfattes af undtagelsen for enslydende angivelser, at den opfylder betingelserne i artikel 36, stk. 3, andet afsnit. Enhver anden fortolkning ville fratage denne forordnings artikel 36 ethvert indhold og tilsidesætte Fællesskabets forpligtelser i henhold til artikel 23, stk. 3, i TRIPs-aftalen.

154 Denne argumentation er helt åbenbar fuldstændig grundløs.

155 Det bemærkes for det første, at artikel 36, stk. 2, andet afsnit, i forordning nr. 753/2002 bestemmer, at »visse geografiske angivelser« på de anførte betingelser kan falde ind under en undtagelse for enslydende angivelser, og for det andet, at det bestemmes udtrykkeligt i artikel 36, stk. 3, sidste afsnit, at de geografiske angivelser, der opfylder betingelserne i samme artikels stk. 2 og derfor falder ind under undtagelsen for enslydende angivelser, »er anført i bilag VI«. Optagelsen af en geografisk angivelse, der falder ind under en undtagelse for enslydende angivelser, i det nævnte bilag VI er derfor ikke bare orienterende og fakultativ, men en nødvendig formalitet, der kræver, at det på forhånd undersøges, om den geografiske angivelse opfylder betingelserne i artikel 36, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 753/2002 og de praktiske betingelser, der skal gøre det muligt at skelne de enslydende geografiske angivelser fra hinanden. Sagsøgerne har ikke ret i, at denne fortolkning er den eneste, der er forenelig med opbygningen og ordlyden af denne forordnings artikel 36, stk. 3, navnlig fordi artikel 36, stk. 3, andet afsnit, som undtagelse fra princippet i artikel 36, stk. 3, første afsnit, om, at geografiske angivelser, der anvendes i tredjelande, ikke må give anledning til forveksling med en geografisk angivelse, der anvendes til betegnelse af en kvbd, skal fortolkes strengt.

156 Hvad angår påstanden om, at denne fortolkning strider mod TRIPs-aftalens artikel 23, stk. 3, bemærkes det for det andet, at sagsøgerne tværtimod i det væsentlige har

påpeget i stævningen, at forordning nr. 753/2002 til forskel fra de omtvistede aftalebestemmelser ikke ubetinget forbyder, at der for visse indførte vine anvendes angivelser, som er enslydende geografiske angivelser, til betegnelse af kvbd, og derfor må anses for en rimelig foranstaltning.

157 Hvis det argument, som sagsøgerne har fremført med henvisning til TRIPs-aftalen i deres bemærkninger til Rådets og Kommissionens formalitetsindsigelser, skal opfattes som en ulovlighedsindsigelse mod forordning nr. 753/2002, er der tale om et nyt anbringende, som er fremsat under sagens behandling, og som i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 2, ikke kan tillades.

158 Sagsøgerne har under alle omstændigheder hverken godtgjort eller forklaret, hvorfor den ovennævnte fortolkning af forordning nr. 753/2002 skulle være i strid med TRIPs-aftalens artikel 23, stk. 3. En objektiv og grundig analyse af TRIPs-aftalen afslører tværtimod, at forordning nr. 753/2002 følger bestemmelserne i denne aftale med hensyn til beskyttelse af geografiske betegnelser. Det må således fastslås, at geografiske betegnelser i denne aftales artikel 22, stk. 1, defineres som betegnelser, der angiver en vare som havende oprindelse på området for et medlem af Verdenshandelsorganisationen (WTO) eller i en lokalitet på dette område, dersom varens kvalitet, omdømme eller andre egenskaber i alt væsentligt tilskrives dens geografiske oprindelse. TRIPs-aftalens artikel 23, stk. 3, foreskriver desuden, at der for så vidt angår enslydende geografiske betegnelser for vin skal ydes hver betegnelse beskyttelse, jf. dog denne aftales artikel 22, stk. 4, der bestemmer, at beskyttelsen for geografiske betegnelser gælder mod en geografisk betegnelse, der, om end den i bogstavelig forstand er sand med hensyn til det område, den region eller den lokalitet, hvor varerne har deres oprindelse, giver offentligheden et falsk indtryk af, at varerne har oprindelse i et andet område.

159 I modsætning til hvad sagsøgerne synes at gøre gældende, fremgår det således på ingen måde af TRIPs-aftalen, at medlemmerne af WTO generelt og ubetinget skal sikre beskyttelsen af alle enslydende geografiske betegnelser, men det bestemmes, at det ikke er muligt at beskytte en geografisk betegnelse, der giver et falsk indtryk af, at varerne har oprindelse i en anden medlemsstat. I overensstemmelse med TRIPs-aftalens artikel 23, stk. 3, andet punktum, fastlægger hvert medlem de konkrete betingelser, hvorunder de enslydende betegnelser, der er omfattet af beskyttelsen, skal sondres fra hinanden, under hensyn til nødvendigheden af, at der sikres de pågældende producenter en retfærdig behandling, og at forbrugerne ikke vildledes.

160 Det bemærkes dog, at det netop er en sådan ordning, der er indført ved forordning nr. 753/2002. For det første fremgår det af denne forordnings artikel 36, stk. 1, at en geografisk angivelse kan anføres i etiketteringen af en vin indført fra et tredjeland, der er medlem af Verdenshandelsorganisationen, forudsat at det tjener til at angive en vin som havende oprindelse i et tredjeland eller i en region eller en lokalitet i det pågældende tredjeland, dersom produktets kvalitet, omdømme eller egenskaber i alt væsentligt kan tilskrives dets geografiske oprindelse, og denne betingelse svarer næsten ordret til definitionen af begrebet geografisk betegnelse i TRIPs-aftalens artikel 22, stk. 1. For det andet bestemmer artikel 36, stk. 3, i forordning nr. 753/2002 i lighed med artikel 22, stk. 4, i TRIPs-aftalen, at geografiske angivelser i tredjelande, der er medlemmer af WTO, ikke må give anledning til forveksling med en geografisk angivelse, der anvendes til betegnelse af en kvbd.

161 Hvad angår bestemmelsen i artikel 36, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 753/2002 om, at uanset princippet om, at geografiske angivelser i tredjelande ikke må give anledning til forveksling med geografiske angivelser, der anvendes til betegnelse af en kvbd, må visse i tredjelande anvendte geografiske angivelser som er enslydende geografiske angivelser, anvendes under hensyntagen til nødvendigheden af at sikre de pågældende producenter en retfærdig behandling, og at forbrugerne ikke vild-

ledes, hvis det i praksis sikres, at angivelserne kan skelnes fra hinanden, må det fastslås, at TRIPs-aftalens artikel 23, stk. 3, andet punktum, indeholder en tilsvarende bestemmelse.

162 Endelig kan det krav, der som ovenfor beskrevet fastsættes i artikel 36, stk. 3, sidste afsnit, i forordning nr. 753/2002, og hvorefter geografiske angivelser i tredjelande, der er omfattet af en undtagelse for enslydende angivelser, og de praktiske betingelser, der skal sikre, at de kan skelnes fra de geografiske angivelser, der anvendes til betegnelse af en kvbd, skal være nævnt i bilaget til denne forordning, på ingen måde anses for at være uforeneligt med bestemmelserne i TRIPs-aftalen. Ud over at TRIPs-aftalen således ikke bestemmer, at undtagelsen for enslydende angivelser automatisk og uden en myndigheds mellemkomst gælder for enhver enslydende geografisk betegnelse, der opfylder betingelserne herfor, foreskriver den udtrykkeligt, at »[h]vert medlem fastlægger de konkrete betingelser, hvorunder de pågældende enslydende betegnelser skal sondres fra hinanden«, og overlader dermed disse medlemmer et vist skøn med hensyn til, hvilke nærmere regler der skal gælde for indrømmelse af undtagelsen for enslydende angivelser.

163 Sagsøgerne mener endvidere, at den omstændighed, at der i henhold til artikel 29, stk. 3, i forordning nr. 2392/89 skal træffes beslutning om undtagelse, for at visse geografiske betegnelser kan falde ind under en undtagelse for enslydende angivelser, er uden relevans, eftersom den fransk-schweiziske traktat udtrykkeligt tillader, at visse vine fra kommunen Champagne i Vaud betegnes som »champagne«. I denne traktats artikel 2, stk. 3, fastlægges der således en automatisk undtagelse for enslydende angivelser, som ikke kræver, at der træffes beslutning herom. Dette bekræftede kantonrådet i Vaud i øvrigt i en udtalelse af 22. december 2003.

164 Det bemærkes herved, at selv om den fransk-schweiziske traktat fortolkes således, som sagsøgerne gør, kan deres argument for, at sagen bør antages til realitetsbe-

handling, kun tiltrædes, hvis denne traktats bestemmelser om undtagelsen for enslydende geografiske betegnelser finder anvendelse trods vedtagelsen af forordning nr. 2392/89 og forordning nr. 753/2002.

165 Det er dog vigtigt at understrege, at ifølge EF-traktatens artikel 307, stk. 1, berøres de rettigheder og forpligtelser, der følger af konventioner, som før EF-traktatens ikrafttræden er indgået mellem på den ene side en eller flere medlemsstater og på den anden side et eller flere tredjelande, ikke af bestemmelserne i denne traktat.

166 Ifølge fast retspraksis har denne bestemmelse til formål i overensstemmelse med folkerettens principper at fastslå, at anvendelsen af traktaten ikke berører den pågældende medlemsstats forpligtelse til at respektere tredjestaters rettigheder, som følger af en ældre konvention, og til at overholde sine tilsvarende forpligtelser. Ved afgørelsen af, om en fællesskabsregel skal vige for en ældre international konvention, må det derfor undersøges, om konventionen pålægger den pågældende medlemsstat forpligtelser, som de tredjelande, der har indgået konventionen, stadig kan kræve opfyldt (Domstolens dom af 10.3.1998, forenede sager C-364/95 og C-365/95, T. Port, Sml. I, s. 1023, præmis 60, og Rettens dom af 12.7.2001, sag T-3/99, Banatrading mod Rådet, Sml. II, s. 2123, præmis 70).

167 Hvis en fællesskabsbestemmelse derfor skal vige for en international konvention, er det på den dobbelte betingelse, at der er tale om en konvention, der er indgået, før EF-traktaten trådte i kraft, og at den tillægger det pågældende tredjeland rettigheder, som det kan kræve overholdt af den pågældende medlemsstat (T. Port-dommen, nævnt i præmis 166 ovenfor, præmis 61, og dommen i sagen Banatrading mod Rådet, nævnt i præmis 166 ovenfor, præmis 71).

- 168 I det foreliggende tilfælde har sagsøgerne imidlertid påberåbt sig den fransk-schweiziske traktat, der blev indgået i 1974, dvs. efter at EF-traktaten var trådt i kraft. Sagsøgerne kan som følge heraf ikke med rette gøre gældende, at bestemmelserne i den fransk-schweiziske traktat er til hinder for anvendelsen af såvel forordning nr. 2392/89 som forordning nr. 753/2002. Argumentet må derfor afvises, da det er irrelevant.
- 169 Det fremgår under alle omstændigheder af artikel 2, stk. 1, i den fransk-schweiziske traktat, at »betegnelserne i bilag A til denne traktat, medmindre andet er bestemt i stk. 2-4, på Det Schweiziske Forbunds område udelukkende er forbeholdt franske produkter eller varer og kun kan anvendes på dette område på de betingelser, der er fastsat i Den Franske Republiks lovgivning«.
- 170 I artikel 3, stk. 1, i denne traktat foreskrives det tilsvarende, at »betegnelserne i bilag B til denne traktat, medmindre andet er bestemt i stk. 2-4, på Den Franske Republiks område udelukkende er forbeholdt schweiziske produkter eller varer og kun kan anvendes på dette område på de betingelser, der er fastsat i schweizisk lovgivning«.
- 171 Mens den kontrollerede franske oprindelsesbetegnelse »champagne« er opført i bilag A, er den enslydende betegnelse for en kommune i Vaud dog ikke nævnt i bilag B.
- 172 Det fremgår altså af disse bestemmelser, dels at betegnelsen »champagne« på schweizisk område udelukkende er forbeholdt franske varer, jf. dog artikel 2, stk. 2-4, dels at betegnelsen for kommunen »Champagne« i Vaud slet ikke er beskyttet på fransk område.

- 173 Det følger heraf, at selv om vine fra kommunen Champagne i Vaud kan falde ind under artikel 2, stk. 3, i den fransk-schweiziske traktat, hvoraf det fremgår, at »[h]vis en af de betegnelser, der er beskyttet i henhold til stk. 1, svarer til navnet på et område eller et sted uden for Den Franske Republiks område, er stk. 1 ikke til hinder for, at betegnelsen anvendes for produkter eller varer, der fremstilles i dette område eller på dette sted«, er der blot tale om en undtagelse fra den eksklusive beskyttelse, som den kontrollerede franske oprindelsesbetegnelse »champagne« i henhold til artikel 2, stk. 1, i bilag A til denne traktat er omfattet af på schweizisk område. Denne undtagelse for enslydende angivelser bevirker dog ikke, at det er tilladt at afsætte vine, der stammer fra kommunen Champagne i Vaud, under betegnelsen »champagne« på fransk område, hvilket kun er muligt, hvis denne betegnelse er opført i bilag B til den nævnte traktat.
- 174 Det fremgår i øvrigt af korrespondancen mellem chefen for departementet for institutioner og eksterne forbindelser i kantonen Vaud og de kommunale myndigheder i Champagne, som sagsøgerne selv har fremlagt, og navnlig af skrivelsen fra M.C.R. af 8. september 1998, at denne fortolkning af den fransk-schweiziske traktat under forhandlingerne om aftalen støttedes ikke bare af Den Franske Republik, men også af Det Schweiziske Forbund, der undrede sig over, hvorfor betegnelsen for kommunen »Champagne« i Vaud ikke var opført på listerne og i protokollen til den fransk-schweiziske traktat.
- 175 Sagsøgernes påstand om, at de ifølge den fransk-schweiziske traktat havde tilladelse til at afsætte vine fra kommunen Champagne under betegnelsen »champagne« på fransk område, er derfor ikke korrekt.
- 176 Det er desuden vigtigt at gøre det klart, at Retten som ovenfor nævnt har bedt sagsøgerne om at godtgøre deres påstand om, at de eksporterede ca. 1 000 flasker med betegnelsen »champagne« hvert år, idet de ikke alene har undladt at fremlægge beviser såsom fakturaer, der godtgør, at de har solgt deres produkter under denne

betegnelse i Frankrig, men også har bekræftet, at hovedparten af denne eksport gik til Belgien under betegnelsen »arquebuse«.

177 Med hensyn til det af sagsøgerne fremlagte brev fra et advokatfirma til Cave des viticulteurs de Bonvillars er det uden betydning for vurderingen af deres retsstilling, og det kan i hvert fald heller ikke ses som et bevis for, at champagneproducenterne ikke modsatte sig, at sagsøgerne afsatte den pågældende vin under betegnelsen »champagne«. Det fremgår allerhøjest af dette brev, at brancheorganisationen Comité interprofessionnel du vin de Champagne udtalte sig i skarpe vendinger og truede Cave de Bonvillars med retsforfølgning, men også gjorde opmærksom på, at organisationen ikke havde til hensigt at hindre »fremstillingen af produkter fra kommunen Champagne, men blot at undgå unødvendige misforståelser, navnlig af hensyn til fremtiden«, og lagde op til en dialog »for at afklare den fremtidige situation«. Da sagsøgerne ikke er kommet med uddybende oplysninger, selv om Retten skriftligt har anmodet dem om det, navnlig om indholdet og resultatet af denne dialog, kan det ikke udledes heraf, at Comité interprofessionnel du vin de Champagne ikke har modsat sig, at sagsøgerne anvender betegnelsen »champagne« for de vine, de eksporterer, på fransk område.

178 Det fremgår af det ovenfor anførte, at de omtvistede aftalebestemmelser ikke ændrer sagsøgernes retsstilling i væsentlig grad, og at påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse derfor må afvises.

179 Det må herudover fastslås, at sagsøgerne ikke kan anses for at være individuelt berørt i henhold til artikel 230, stk. 4, EF af den anfægtede afgørelse.

180 Det skal bemærkes, at de omtvistede aftalebestemmelser, der godkendes i den anfægtede afgørelse, i henhold til artikel 5, stk. 2, i aftalens bilag 7, bevirker, at den beskyttede betegnelse »champagne« udelukkende forbeholdes produkter med oprindelse i Fællesskabet og gælder på de betingelser, der er fastsat i Fællesskabets lovgivning. Hertil kommer, at betegnelsen »champagne« som beskrevet i præmis 41-49 ovenfor ikke er nævnt blandt de schweiziske betegnelser, der er beskyttet i aftalens forstand og anført i appendiks 2 hertil, og at undtagelsen for enslydende angivelser i artikel 5, stk. 4, litra a), i aftalens bilag 7, derfor ikke finder anvendelse i forbindelse med den franske betegnelse »champagne«, der som fransk kvbd er nævnt blandt de fællesskabsbetegnelser, der er beskyttet i aftalens forstand.

181 Det følger heraf, at de omtvistede aftalebestemmelser forbyder enhver anvendelse af betegnelsen »champagne« for vine, der ikke har oprindelse i Fællesskabet, nærmere bestemt Frankrig, og som ikke opfylder de fællesskabsretlige betingelser for tildeling af kvbd-betegnelsen »champagne«. De omtvistede aftalebestemmelser gælder tilsvarende for alle personer, som nu og fremover fremstiller eller afsætter vinprodukter, der, navnlig fordi de ikke stammer fra det franske Champagneområde, ikke må bære kvbd-betegnelsen »champagne«, heriblandt samtlige producenter af vinprodukter med oprindelse i Schweiz. De omtvistede aftalebestemmelser svarer således til en almengyldig foranstaltning, der finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper (jf. i denne retning Rettens kendelse af 13.12.2005, sag T-397/02, Arla Foods m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 5365, præmis 52 og 53 og den deri nævnte retspraksis).

182 Det er imidlertid ikke udelukket, at en bestemmelse, som efter sin art og rækkevidde har almengyldig karakter, kan berøre en fysisk eller juridisk person individuelt. Dette vil være tilfældet, når den pågældende retsakt rammer denne person på grund af visse egenskaber, som er særlige for den pågældende, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derved individualiserer ham på lignende

måde som en beslutnings adressat (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19 og 20, samt Rettens kendelse af 6.7.2004, sag T-370/02, Alpenhain-Camembert-Werk m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2097, præmis 56).

183 I den foreliggende sag hævder sagsøgerne, at de befinder sig i en sådan faktisk situation, både fordi champagneklausulen er medtaget i aftalen for at regulere situationen for en bestemt persongruppe, der kunne fastlægges og blev fastlagt på tidspunktet for dens vedtagelse, og fordi de er de eneste, der har en særlig adkomst til oprindelsesbetegnelsen »champagne« i henhold til schweizisk ret.

184 Disse argumenter taler dog ikke for, at sagsøgerne må anses for at være individuelt berørt af de omtvistede aftalebestemmelser.

185 For det første er formålet med disse bestemmelser som ovenfor beskrevet ikke bare at regulere den særlige situation for producenter af vine med oprindelse i kommunen Champagne i Vaud, men i almindelighed at sikre, at betegnelsen »champagne« kun benyttes for vine med oprindelse i Frankrig, der har ret til denne betegnelse i henhold til fællesskabsretten. Det er kun artikel 5, stk. 8, i aftalens bilag 7, der nævner den særlige situation for »visse vine med oprindelse i canton de Vaud i Schweiz« og i en overgangsperiode tillader, at ordet »champagne« anvendes til betegnelse og præsentation af disse vine, hvis de deri fastsatte betingelser overholdes. At der i denne bestemmelse indføres en mere fordelagtig overgangsordning for »visse vine med oprindelse i canton de Vaud«, er dog ikke tilstrækkeligt til at ændre konklusionen om, at de omtvistede aftalebestemmelser, der sikrer eneretten til betegnelsen »champagne«, er en almenyldig foranstaltning, der ikke berører sagsøgerne individuelt.

186 For det andet medfører sagsøgernes ret til at anvende den schweiziske betegnelse »champagne« heller ikke, at de har en individuel interesse i at anfægte de omtvistede aftalebestemmelser, uden at det er fornødent at tage stilling til denne betegnelses præcise art og kvalifikation. I modsætning til sagen Codorníu mod Rådet, nævnt i præmis 182 ovenfor, hvor sagsøgeren havde eneret til et varemærke, og hvor Domstolen fastslog, at Codorníu i 1924 i Spanien havde registreret ordmærket Gran Crémant de Codorníu, som det traditionelt havde benyttet både før og efter registreringen, følger sagsøgernes ret til at anvende betegnelsen »champagne« således af schweizisk lovgivning, som giver alle virksomheder, hvis produkter opfylder de foreskrevne geografiske og kvalitative krav, ret til at markedsføre disse under betegnelsen »champagne«, hvorimod en sådan ret ikke tilkommer de virksomheder, hvis produkter ikke opfylder disse betingelser, som er ens for alle virksomheder (jf. i denne retning Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-109/97, Molkerei Großbraunschweig og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. II, s. 3533, præmis 50, og af 13.12.2005, sag T-381/02, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort mod Kommissionen, Sml. II, s. 5337, præmis 51).

187 Den gældende schweiziske lovgivning vedrører derfor ligesom de omtvistede aftalebestemmelser ikke udelukkende sagsøgerne, men har ligeledes retsvirkninger i forhold til et ukendt antal producenter fra både Schweiz og tredjelande, som på nuværende tidspunkt eller i fremtiden ønsker at afsætte deres produkter under betegnelsen »champagne« på schweizisk område.

188 Selv om sagsøgerne indtil nu har haft ret til at anvende den kommunale betegnelse »champagne« for visse af de vine, de producerer, betyder det således ikke, at de er individuelt berørt af de omtvistede aftalebestemmelser, hvilket ville kræve, at en almengyldig foranstaltning — her de schweiziske regler om oprindelsesbetegnelser — som har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper,

nemlig for alle de virksomheder, der fremstiller et produkt med objektivt fastlagte egenskaber, fandt anvendelse på en objektivt bestemt situation (jf. i denne retning kendelsen i sagen Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, nævnt i præmis 186 ovenfor, præmis 51).

189 Det bekræftes i øvrigt af kantonrådet i Vauds udtalelse af 8. januar 2003, som sagsøgerne selv har fremlagt, og hvorefter »alle vinbønder eller vinfirmaer, der producerer vin på druer, der høstes på marker i kommunen Champagne, har ret til at benytte denne betegnelse. Som følge heraf anvender Cave des viticulteurs de Bonvillars bl.a. betegnelsen »champagne« for de vine, som virksomheden afsætter, og som stammer fra denne kommune. Andre vinbønder fra Vaud har ikke ret [til at] anvende denne betegnelse, hvis de ikke ejer eller har forpagtet vinmarker på kommunen Champagnes område, eller de ikke afsætter vin, der stammer fra druer høstet i denne kommune«.

190 Endelig bemærkes det herved, at en retsakt ifølge fast retspraksis ikke mister sin almengyldighed og dermed sin retsanordnende karakter, fordi det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i akten, og som er relevante i forhold til dens formål (jf. Domstolens dom af 31.5.2001, sag C-41/99 P, *Sadam Zuccherifici m.fl. mod Rådet*, Sml. I, s. 4239, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis; jf. i denne retning også Domstolens kendelse af 26.10.2000, sag C-447/98 P, *Molkerei Großbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen*, Sml. I, s. 9097, præmis 64).

191 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke kan anses for at være individuelt berørt af de omtvistede aftalebestemmelser, og at sagen derfor også må afvises af denne årsag.

192 Sagsøgernes argument om retten til en effektiv domstolsbeskyttelse ændrer intet herved, da Domstolen med hensyn til betingelsen om en individuel interesse i artikel 230, stk. 4, EF klart har fastslået, at selv om denne betingelse skal fortolkes i lyset af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse under hensyntagen til de forskellige omstændigheder, som kan individualisere en sagsøger, kan en sådan fortolkning ikke føre til, at der ses bort fra den omhandlede betingelse, som er udtrykkeligt fastsat i traktaten, uden at man derved ville overskride de beføjelser, Fællesskabets retsinstanter er tillagt ved traktaten (Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 44).

2. Erstatningspåstanden

Parternes argumenter

193 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter ejendomsretten, retten til fri erhvervsudøvelse og proportionalitetsprincippet, og at Fællesskabet derfor ifalder ansvar uden for kontraktforhold.

194 Denne tilsidesættelse påfører dem et tab, både på grund af de omkostninger, de må afholde for at introducere vin med en anden betegnelse end »champagne« på markedet, og på grund af det indtægtstab, som det forventede prisfald på ca. 4 CHF pr. flaske vin, der produceres, vil medføre, hvis de 150 000 flasker, de i øjeblikket sælger under betegnelsen »champagne« hvert år, ikke længere må bære denne betegnelse. Sagsøgerne vil dog gerne have mulighed for at forelægge Retten mere nøjagtige tal, når den anfægtede afgørelses første virkninger viser sig for deres vedkommende.

- 195 Årsagssammenhængen mellem den adfærd, der lægges institutionerne til last, og det tab, der er lidt, skyldes, at Den Franske Republik fik Rådet og Kommissionen til at lade de omtvistede aftalebestemmelser indgå i forhandlingerne. Hvis denne medlemsstat ikke havde presset på, havde Det Schweiziske Forbund aldrig accepteret disse bestemmelser, men det var nødt til det, for at de syv bilaterale aftaler kunne blive underskrevet.
- 196 Da de schweiziske myndigheder har pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre de omtvistede aftalebestemmelser, må tabet, som det blev fastslået i Rettens dom af 11. januar 2002, Biret International mod Rådet (sag T-174/00, Sml. II, s. 17, præmis 33 og 34), tilregnes Fællesskabet.
- 197 Det spiller i den forbindelse ingen rolle, at Det Schweiziske Forbund som aftalepart er medansvarlig for tabet, eftersom alle betingelser for, at sagsøgerne kan få dækket deres tab, er opfyldt (Domstolens dom af 17.12.1959, sag 23/59, Feram mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 155, org.ref.: Rec. s. 501).
- 198 Rådet og Kommissionen mener ikke, at betingelserne for, at Fællesskabet kan ifalde ansvar, er opfyldt i den foreliggende sag. De har navnlig gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ikke har retsvirkninger for sagsøgernes situation, og at der derfor ikke er nogen årsagssammenhæng mellem det tab, der hævdes at være lidt, og den anfægtede afgørelses påståede ulovlighed. For det første indfører den anfægtede afgørelse ikke en ny forpligtelse for sagsøgerne på Fællesskabets område, og for det andet må den skade, som sagsøgerne måtte lide på schweizisk område, tilskrives de schweiziske myndigheder, der dels stadfæster aftalen på deres område, dels godkender de regler, som er nødvendige for at opfylde de forpligtelser, de har indgået som led i aftalen, der overlader det til dem at fastlægge de nærmere regler herfor.

199 Kommissionen har videre anført, at Den Franske Republiks eventuelle pres for at få champagneklausulen med, er uden betydning. Forhandlingerne er blot et led i forarbejdet og kan ikke medføre noget tab. Det er kun den retsforordning, som de resulterer i, der kan give ret til erstatning. Da Det Schweiziske Forbund som suveræn stat har ratificeret aftalen, må de sagsøgere, der føler sig krænket af denne aftale, rette henvendelse til de schweiziske myndigheder.

Rettens bemærkninger

200 Efter fast retspraksis skal en række betingelser være opfyldt, for at Fællesskabet kan drages til ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 288, stk. 2, EF, nemlig, at den adfærd, der foreholdes institutionerne, har været retsstridig, at der foreligger et virkeligt tab, og at der er årsagssammenhæng mellem den påståede adfærd og det påberåbte tab (Domstolens dom af 29.9.1982, sag 26/81, *Oleifici Mediterranei mod EØF*, Sml. s. 3057, præmis 16, Rettens dom af 11.7.1996, sag T-175/94, *International Procurement Services mod Kommissionen*, Sml. II, s. 729, præmis 44, af 16.10.1996, sag T-336/94, *Efisol mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1343, præmis 30, og af 11.7.1997, sag T-267/94, *Oleifici Italiani mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1239, præmis 20). Så snart en af disse betingelser ikke er opfyldt, må sagsøgte frifindes i det hele, uden at det er nødvendigt at undersøge, om de øvrige betingelser for, at et sådant ansvar ifaldes, er opfyldt (Domstolens dom af 15.9.1994, sag C-146/91, *KYDEP mod Rådet og Kommissionen*, Sml. I, s. 4199, præmis 19, og Rettens dom af 20.2.2002, sag T-170/00, *Förde-Reederei mod Rådet og Kommissionen*, Sml. II, s. 515, præmis 37).

201 I den foreliggende sag skal erstatningspåstanden først efterprøves i forhold til den tredje af disse betingelser, dvs. at der skal være en årsagssammenhæng mellem den påståede adfærd og det påberåbte tab. Hvad denne betingelse angår kræves det i retspraksis, at det påberåbte tab er en direkte følge af den påståede adfærd (jf. i denne

retning Domstolens dom af 4.10.1979, forenede sager 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 og 45/79, Dumortier frères m.fl. mod Rådet, Sml. s. 3091, præmis 21, samt Rettens dom af 18.9.1995, sag T-168/94, Blackspur m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 2627, præmis 49, og af 29.10.1998, sag T-13/96, TEAM mod Kommissionen, Sml. II, s. 4073, præmis 74).

202 Sagsøgerne mener, at det tab, de påføres på grund af de omkostninger, de må afholde for at introducere vin med en anden betegnelse end »champagne« på markedet, og på grund af det indtægtstab, som det forventede prisfald på deres produkter vil medføre, når de ikke længere må bære denne betegnelse, er en direkte følge af, at Rådet og Kommissionen har truffet den anfægtede afgørelse, som godkender de omtvistede aftalebestemmelser.

203 Som det også var tilfældet med annullationspåstanden, er det nødvendigt først at se på sagsøgernes situation på Fællesskabets område og dernæst på schweizisk område.

204 Hvad angår Fællesskabets område fremgår det af præmis 130-139 ovenfor, at de omtvistede aftalebestemmelser ikke har påvirket sagsøgernes situation, da forordning nr. 2392/89 allerede, da aftalen trådte i kraft, forbød dem at afsætte deres produkter under betegnelsen »champagne«. Det samme fremgår som beskrevet i præmis 140-150 ovenfor af forordning nr. 753/2002, der har været gældende siden den 1. august 2003.

205 På Fællesskabets område kan den anfægtede afgørelse derfor ikke være årsag til det tab, som sagsøgerne påstår at have lidt, da den gældende fællesskabslovgivning

allerede havde forårsaget dette tab, således som sagsøgerne har beskrevet det. Herved bemærkes i øvrigt, at sagsøgerne allerede i forbindelse med salget af deres produkter under betegnelsen »arquebuse« i Belgien har været nødt til at etablere sig på fællesskabsmarkedet ved hjælp af en anden betegnelse, inden aftalen trådte i kraft.

- 206 Med hensyn til det schweiziske område fremgår det af præmis 91 ovenfor, at de påståede skadelige virkninger, som aftalen har for sagsøgerne på schweizisk område, udelukkende skyldes, at Det Schweiziske Forbund ved selv at beslutte at undertegne og ratificere den nævnte aftale har indvilliget i at være bundet af den og i henhold til aftalens artikel 14 har forpligtet sig til at træffe passende foranstaltninger til at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der er forbundet med den, heriblandt de forpligtelser, der følger af de omtvistede aftalebestemmelser.
- 207 Det betyder, at det eventuelle tab, som sagsøgerne måtte lide på schweizisk område som følge af de foranstaltninger, de schweiziske myndigheder har truffet i medfør af aftalen, ikke vil kunne tilregnes Fællesskabet, og at Retten derfor ikke har kompetence til at træffe afgørelse i et søgsmål om erstatning herfor.
- 208 Det er korrekt, at Det Schweiziske Forbund har undertegnet og ratificeret aftalen og derved efter international ret har forpligtet sig til at sikre, at den opfyldes fuldt ud, hvorved det ikke råder over nogen skønsbeføjelse, men denne forpligtelse udspringer ikke desto mindre af et valg, som Det Schweiziske Forbund selv har truffet som led i de forhandlinger, der førte til, at aftalen blev indgået, og i videre forstand af dets forbindelser udadtil.
- 209 Sagsøgernes argument om, at Det Schweiziske Forbund reelt ikke havde andet valg end at acceptere de omtvistede aftalebestemmelser, hvis det skulle lykkes at indgå de

syv sektoraftaler, peger således ikke i retning af, at det påståede tab kan anses for at være forvoldt af Fællesskabet. Selv om det antages, at dette argument er velunderbygget, ligger det fast, at Det Schweiziske Forbund accepterede disse bestemmelser som led i forhandlinger, der var baseret på indrømmelser og modsvarende fordele, og at denne stat herefter frit og suverænt kunne vælge ikke at holde fast ved den kommunale betegnelse »champagne«, fordi det havde en overordnet interesse i, at aftalen og mere generelt de syv sektoraftaler blev indgået.

- 210 Dette understøttes i øvrigt af en skrivelse af 24. marts 1999 fra chefen for forbundsdepartementet for udenrigsanliggender til Association Suisse des Vignerons-Encaveurs (sammenslutning af vinbønder og vinfirmaer), hvori han understregede følgende:

»De mener, at landbruget »betaler prisen for de dårlige aftaler«, der er indgået med [Den Europæiske Union], og som gavner andre økonomiske sektorer. Forbundsrådet deler ikke denne opfattelse, da en nærmere gennemgang af de aftaler, der blev parferet den 26. februar 1999, har vist, at den aftale, der er indgået for landbrugssektoren, i sig selv er afbalanceret og giver schweizisk landbrug gode muligheder for at eksportere til [EU's] marked, der har over 370 millioner forbrugere.«

- 211 Spørgsmålet om, hvorvidt Fællesskabets holdning i forhandlingerne om de omtvistede aftalebestemmelser skyldes Den Franske Republiks ønske om at beskytte den kontrollerede franske oprindelsesbetegnelse »champagne«, er slet ikke relevant herfor. Det har ingen retlig betydning at kende Den Franske Republiks holdning under forhandlingerne om aftalen, da det kun er Fællesskabet og Det Schweiziske Forbund, der er parter i denne aftale.

- 212 Det skal endelig bemærkes, at det tab, der angiveligt er lidt på Schweiz' område, reelt må tilregnes myndighederne i denne stat, og at det derfor tilkommer de kompetente schweiziske retsinstanter at afgøre, om der skal ydes erstatning for det tab, som disse myndigheder måtte have forvoldt.
- 213 Uden at det er nødvendigt at tage stilling til Rådets og Kommissionens afvisningspåstande (jf. i denne retning Domstolens dom af 26.2.2002, sag C-23/00 P, Rådet mod Boehringer, Sml. I, s. 1873, præmis 52, og af 23.3.2004, sag C-233/02, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 2759, præmis 26), må den foreliggende erstatningspåstand afvises som åbenbart ugrundet, for så vidt som den vedrører det tab, der hævdes at være lidt på Fællesskabets område, og som følge af Rettens manglende kompetence, for så vidt som den vedrører det tab, der hævdes at være lidt på schweizisk område.
- 214 Rådet og Kommissionen må følgelig frifindes i det hele, uden at det er fornødent at tage stilling til sagsøgernes femte anbringende.

3. *Fremsættelse af nye anbringender under sagens behandling*

- 215 Sagsøgerne har ved skrivelse af 7. marts 2007 anmodet Retten om at måtte fremlægge nye anbringender i medfør af procesreglementets artikel 48, stk. 2.
- 216 De har påberåbt sig Rådets afgørelse 2006/232/EF af 20. december 2005 om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Amerikas Forenede Stater om handel med vin (EUT 2006 L 87, s. 1), hvoraf det fremgår, at betegnelser, som USA

betragter som halvgeneriske, fortsat kan opføres på etiketterne af de produkter, de har specificeret, forudsat at de indgår i en helhed, der er typegodkendt. Sagsøgerne hævder således, at nogle vinproducenter i USA på visse betingelser kan anvende betegnelsen »champagne« på deres område. Den anfægtede afgørelse er derfor uforholdsmæssig og diskriminerende.

- 217 Hertil er det tilstrækkeligt at bemærke, at sagsøgernes argumenter udelukkende vedrører sagens realitet og derfor ikke kan ændre ved ovenstående konklusioner om, at annulationssøgsmålet må afvises, og at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse i erstatningssøgsmålet vedrørende det tab, der menes at være lidt på schweizisk område. Eftersom formålet med disse argumenter er at godtgøre, at Fællesskabet har begået en fejl, som har forårsaget det tab, sagsøgerne hævder at have lidt på Fællesskabets område, vil de heller ikke kunne ændre ved ovenstående konklusion om, at der på Fællesskabets område ikke er nogen årsagssammenhæng mellem dette tab og den påståede fejl.
- 218 Sagsøgernes argumenter vedrørende afgørelse 2006/232 må derfor under alle omstændigheder forkastes, uden at det er nødvendigt at afgøre, om formalitetsbetingelserne i procesreglementets artikel 48, stk. 2, i den foreliggende sag er opfyldt.

Sagens omkostninger

- 219 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, må de i overensstemmelse med Rådets og Kommissionens påstande pålægges såvel at bære deres egne omkostninger som at betale Rådets og Kommissionens omkostninger.

220 Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger i henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

- 1) **Sagen afvises for så vidt angår annullationspåstanden.**
- 2) **Sagen afvises for så vidt angår erstatningspåstanden.**
- 3) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger.**
- 4) **Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 3. juli 2007.

E. Coulon

Justitssekretær

M. Jaeger

Afdelingsformand

BILAG

Jacqueline Gonin Péroset-Grandson, Champagne (Schweiz),

De Rahm et Cie SA, Lausanne (Schweiz),

Françoise Grin, Champagne,

Janine Payot, Champagne,

Rose-Marie Richard, Morges (Schweiz),

Yolande Richardet, Les Tuileries-de-Grandson (Schweiz),

Antoinette Schopfer, Yverdon-les-Bains (Schweiz),

Huguette Verraires-Banderet, Renens (Schweiz),

Dominique Dagon, Onnens (Schweiz),

Susy Dagon, Champagne,

Élisabeth Giroud, Champagne,

Huguette Giroud, Champagne,

Serge Gonin Péroset-Grandson, Champagne,

Gilbert Guilloud, Champagne,

Claude Loup, Champagne,

Charles Madörin, Champagne,

Claude Madörin, Jongny (Schweiz),

Rudolf Moser-Perrin, Payerne (Schweiz),

Marc Perdrix, Champagne,

René Perdrix, Giez (Schweiz),

Éric Schopfer, Champagne,

Denis Tharin, Champagne,

José Tharin, Champagne,

Maxime Tharin, Champagne,

Albert Banderet, Champagne,

Gilbert Banderet, Champagne,

Jean-Pierre Banderet, Yverdon-les-Bains,

Emmanuel Borgeaud, Champagne,

Paul André Cornu, Champagne,

Ronald Dagon, Champagne,

Jean-Michel Duvoisin, Bonvillars (Schweiz),

Daniel Forestier, Bonvillars,

Michel Forestier, Champagne,

Edgar Giroud, Torgon (Schweiz),

Edmond Giroud, Champagne,

Georges Giroud, Champagne,

Cofigo SA, Morges,

Jean Vogel, Grandvaux (Schweiz),

Commune d'Yverdon (Schweiz).